

AVE MARIA

APRIL, 1934

AVE MARIA

published monthly by

*The Slovene
Franciscan Fathers,*

Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

Management - Upravništvo

P. O. B. 608,

Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925, at
the post office at Lemont,
Illinois, under the Act of
March 3, 1879. Acceptance
of mailing at the special
rate of postage provided
for in Section 1103, Act
of October 3, 1917, author-
ized on August 29, 1925.

Naročite se na

“AVE MARIA”

*ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.*

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠEGA
LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI SO ZA
ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNIŠTVA. ZA-
TO JE BILA AVE MARIJA USTANOVLJENA, DA
BI V GMOTNEM OZIRU PODPIRALA DIJAKE,
KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI STAN. TVOJA
NAROČNINA JE SEME, KI NAJ NEKOČ OBRODI
SAD V VINOGRADU GOSPODOVEM. KOLIKO JE
DIJAKOV, KI BI RADI ŠTUDIRALI, PA NIMAJO
SREDSTEV. SAMOSTAN V LEMONTU JE
TUDI ŠOLA IN VZGOJEVALIŠČE IDEJALNIM
FANTOM, KI SO SI ZAŽELELI SLUŽBE ALTAR-
JA. SEDAJ RAZUMEŠ. NAŠ LIST UTIRA POT
TEM ŠTUDENTOM.

A V E M A R I A

Aprilska šte. 1934—

Nabožni mesečnik.

—Letnik XXVI.

Velikonočno veselje.

GOSPOD je res vstal, aleluja!

Nekdaj so vsi, ki so to vedeli, z veseljem in radostjo poslušali velikonočni spev "aleluja" in ga s cerkviijo vred globoko doživljali. Danes pa se velike noči vesele mnogi, Bog ve če niso v večini, ne da bi verovali v njeno skrivnost. Praznujejo veliko noč zato, ker vstaja solnce, ker se probuja narava, ker žgoli škrjanček svojo pomladansko pesem: za praznovanje velike noči ne potrebujejo Kristusa. Nekateri pa se kakor apostol Tomaž, bore s svojim dvomom in bi radi kakor on položili prste v to, česar ne verujejo: — ali je Kristus res umrl, ali je res vstal in z lastno močjo prišel iz groba, ali pa njegovo truplo še vedno skrivajo jeruzalemske skale in je vstal le v srcih učencev, ker so pač verovali, da bo vstal; maloverni, ki si samo radi srčnega hrepenenja po zmagovalcu smrti to prigovarjajo in ravnajo tako, kakor bi res vstal? Ali krščanstvo ne bi bilo možno, četudi bi telo s petimi ranami ležalo kje v jeruzalemski zemlji, strohnjeno in razpadlo, kakor vsako umrlo in v zemljo pokopano telo? Ali nam drugače ne bi ostal veliki Učenik, čudoviti pridigar osmih blagrov, začetnik očenaša, dobri pastir človeških duš, prerok božjega kraljestva, gospod srca, ki naj bi bilo v žrtvah in izpolnjevanju Očetove volje srečno? Je li vera v Kristusovo vstajenje potrebna za obstoj krščanstva?

Če tega ne verujete, potem položite "sveto knjigo" med kakršne koli druge knjige, ki jih imate, ker ni nič svetejša, kakor vsaka druga; ne, celo nevarnejša je, kakor vse druge, ker se z najvišjimi stvarmi šali ter vam dela krivico, ker vam vzbuja dvom tudi o vsem ostalem, kar je v njej. Potem je knjiga, ki toliko od vas zahteva, abotna in zaničevanja vredna, ker ne more od vas resno zahtevati velikega, če vas v največjem vara. Sprejmite vse ali pa nič! Ne vem, kdo bi nam mogel dati pravico, Novi Zakon deloma sprejeti, deloma pa ga zavreči. Ako zasledimo v njem odstavke, ki so le človeški proizvod, kje se potem v ostalem kaže

božja sled? Če pa spoznamo v njem božjo sled in na podlagi cerkvenega nauka priznamo vse za delo, ki je bilo pisano pod božjim vodstvom, odkod imamo potem pravico izbirati, odkod spoznanje, da je ta ali oni odstavek potrjen in le delo človeškega mnenja?

Ako je vest o Kristusovem resničnem vstajenju izmišljotina in prevara, kdo mi potem more braniti, da zavržem vse v celoti? Kdo se bo še čutil dolžnega vzeti za obvezno vse, kar nam velikega in težkega nalaga krščanska vera? Kdo bo še vzpenjal roke, da pozdravi, poljubi in objame svoj križ, kdo bo še hotel vztrajati ob postelji trpečega brata, kdo bo še imel moč, nositi zakonski jarem kot Kristusov zakrament, kdo ti bo še gojil upanje na življenje onstran groba, kdo ti bo še jemal krivdo iz duše in kdo ti bo pomagal biti kristjan, — če pa leži Kristus mrtev, kakor drugi, ki so umrli! Ako tisti, ki je premagal grob, ne živi, potem poslušajte njegov nauk tako, kakor nauk mnogih drugih filozofov pred njim in za njim! Če Kristus ni vstal, ali potem ni vse eno, ali ostanem pri njem in padem pred njim na kolena, kakor Peter in grešnica, ali pa se obrnem od njega in odidem, kakor bogati mladenič; ali ni vse eno, če ga izdam, kakor Juda, za denar in naslodo, ali pa mu, kakor Janez, ostanem zvest do konca? Kdo mi kaj more? Če je bil Kristusov vzdih na križu njegov zadnji vzdih, kdo bo še veroval v velikonočni pozdrav: mir z vami? Če Kristus ne živi, kako naj vem, da v večnosti velja njegova beseda za resnico? Potem nam v resnici ne preostane nič drugega, kakor pretresljivo spoznanje: "Če pa Kristus ni vstal, potem je prazna vaša vera." (1. Kor. 15, 17.)

Toda Kristus je vstal, Kristus živi! Skozi dvajset stoletij se je že marsikdo trudil, da bi ovrigel to resnico, toda še vsak je moral priznati, da ne gre. Kristus je vstal, Kristus živi. Zato le pogum, bratje, glave pokonci! Radujmo se in veselimo se in navdušeni pojmo aleluja, aleluja!

Gospod Šimen grede na "žegnanje".

J. C. Smoley.

SICER bi lahko rekel, da je bil to naš župnik Pečar iz Črne, o katerem hočem pripovedovati prav žalostno zgodbo, da se pa izognem vsaki jezi in pohujšanju, češ, da ga dajem po nepotrebnem ljudem v zobe, bom zatajil njegovo ime in ime župnije in ga kratkomalo imenoval "gospoda Šimna", kakor so ga ljudje navadno imenovali, pa ne bo nikdo vedel, o kom je govor. Ne bi delal rad gospodu Šimnu sramote, če ni potreba.

Torej:

Živel je nekoč in nekje gospod župnik, precej v letih in okrogel, in ta gospod župnik je imel jako dobrega prijatelja, tudi župnika, ki je pasel svoje ovčice nekako tri ure daleč od naše župnije. Bila sta dobra prijatelja, kakor pravijo, še iz "stare šole", ko je bilo med ljudmi malo več odkritosrčnosti in ljubezni. Obiskovala sta drug drugega, se malo zabavala, potožila si medsebojne težave in se tolažila, včasih se res nista videla dve, tri leta.

Ta gospod je povabil torej našega gospoda Šimna na "žegnanje". Bilo je to v mesecu juliju. Gospod župnik je obljubil, da pride, in je tudi šel. — Po jutranji sv. maši je opravil takoj, kakor je večkrat to na deželi navada, litanije in sv. blagoslov, da bi bil cel dan prost. Okoli 10. ure se je podal na pot. In šel je v svoji "kočiji". Ni bila nova, bila je precej staro-modna, dobra za kak muzej, pripravna pa je bila radi tega, ker je bila precej nizka, in ni bilo treba človeku visoko v njo lezti ali pa nizko iz nje stopati. Gospod župnik je bil itak precej okrogel kakor globus, in da bi bil še pri kočiji telovadil, bi ne izgledalo preveč lepo. In hlapec Tone je bil za to kočijo kakor vstvarjen. Če že ni bil starejši kakor kočija, mlajši gotovo ni bil. — Bil je precej dolg, suh, zraven pa počasen, sicer pa dobra, zlata duša, ki bi še na črva na poti ne stopil, še manj pa da bi konjem kaj hudega storil. V župnišču je bil pa še pri pokojnem gospodu. Gospod Šimen je vedno rekel, da spada k "beneficiju". Bil je doma iz sosednje Savinjske doline. Slišal je slabo, tako da je bilo z njim v tem oziru precej težko.

"Tone!" zavpil je gospod Šimen.

"V nedeljo — pojdeva — na žegnanje."

"M — m — m!", je kimal Tone. To je bilo vedno znamenje, da ni dobro slišal, da ni razumel.

"V nedeljo — pojdeva — na žegnanje," zavpil je gospod Šimen za oktavo višje.

"Na žegnanje?" vpraša Tone.

Gospod Šimen je prikimal z glavo.

"To je lepo, gospod. Saj se tako že davno nisva imela dobro."

Gospod Šimen se je nasmejal in malo prikimal. Tonetu je pomenjalo "imeti se dobro": žegnanje, god, vizitacije, obisk g. dekana ali pa kaj sličnega.

V nedeljo sta šla torej na žegnanje.

Dan je bil res krasen, le da je bilo precej vroče, "skoro kakor v Afriki", je menil gospod Šimen. Kamor si pogledal, vse je bilo tako krasno, lepa letina, da je človeku res poskakovalo srce. Žitno klasje je bilo videti kakor morski valovi.

"Fi, je to vroče," si je oddahnil gospod Šimen.

Kako bi tudi ne bilo! Peljala sta se že dobro uro, in julijevo sonce se je upiralo v kočijo, da je gospod Šimen pod odprto streho komaj še dihal, dasi ga je kolikor toliko varovala pred žgocim soncem. In če sedi človek sam v kočiji in ga muči vročina, si lahko nekoliko pomaga, ne da bi škodovali pravosti, s tem, da sname klobuk, sleče suknjo in če treba še telovnik.

Tako tudi naš gospod Šimen. Klobuk je že davno položil zraven sebe na sedež, brisal si vsak trenutek z višnjevimi robcem pot iz obraza, iz las, na vratu; sedaj je slekel še suknjo in telovnik, dal je tudi kolar proč, razpel si srajco in se raztegnil po kočiji.

"Fi, je pa to vroče," je znova zdihnil.

Njegovo srce je pa preprezala sladka misel, da bo pri sosedu sedel pri dobrem obedu v hladni senci; toda kako se danes pot vleče. . .

Gospod Šimen se je nekoliko dvignil in se sklonil k Tonetu, oprl se ob kozlu, da se ne bi sklobacil iz kočije in mu zavpil v levo uho:

"Tone, malo poženi! Da bova rajše — malo — prej — kakor pozneje."

"M — m — m!", je prikimal Tone.

"Malo — poženi!"

"Poženem, poženem, gospod. Hi!" Šlo je že na poldne, gospod Šimen je bil že ves prepečen. — Na pol oblečen je sedel v kočiji, delal si veter s svojim velikim višnjevimi robcem kakor gospodične, le da gospodične pri tem ne delajo: pfff, pfff, fiii. . .! Grlo že izsušeno, jezik se mu že prilepla na nebo, mast se mu bo že začela razpuščati — edino, kar ga še vkup drži je blažena misel na "žegnanje". Tudi Toneta je sonce že do dobra pripravilo, toda njemu to ni nič dejalo. Včasih je na kozlu malo zadremal, snel čepico, otrl si z žuljavo roko pot iz čela, obrisal si roko v hlače, dal čepico zopet na glavo, kratek "Hi", pa je šlo zopet počasi naprej. Obrnil se je nazaj, kar si-

cer ni bila njegova navada, h gospodu Šimnu, in rekel:

“Ponižno prosim, gospod, to pa prav zebe.”

Gospod Šimen se je nasmehnil šaljivcu, hotel je nekaj reči, bržkone samemu sebi, toda prvi trenutek ni mogel niti ustnic odpreti, kakor bi se bile vsled vročine prisušile.

Prišla sta na kraj, na katerega je gospod Šimen že davno čakal. Bil je kraj, kjer se vleče cesta počasi k vrhu skozi lep gozdiček. Silna, stara gostovejnata drevesa so delala krasno senco. Kako je bilo krasno v tej senci! Gospod Šimen ni dolgo pomišljal. Ker je Tone v hrib bolj počasi vozil, je gospod Šimen lepo stopil iz kočije, kakršen je bil: brez klobuka, brez telovnika, brez suknje, brez kolarja. . . Še reči ni bilo treba Tonetu, da naj počaka. Vzel je samo svoj veliki višnjev robec in dežnik (je bil tudi že precej staromodni), da bi ga odprl, če bo sonce tuintam pokukalo skozi drevje.

Kako si je gospod Šimen oddahnil! Počasi je korakal za kočijo, z dežnikom pod pazduho.

Po cesti proti vrhu ni šla živa duša. Le s hriba doli jo je mahal mlad fantek s škornji preko ram, ko je srečal gospoda, ga je pozdravil: “Hvaljen bodi Jezus Kristus.”

“Na veke, amen,” je odgovoril gospod župnik. “Kam pa greš, kam?”

“K dedu, hihihie,” se je smejal fantek opazujoč gospodovo toaleta.

“Kaj pa boš delal pri dedu?”

“Da bi prišel k nam, hihihie.”

“Pa boš zamudil obed.”

“Tega dobim pri dedu, hihihie.”

Gospod Šimen radoveden vprašuje sebe, čemu se fantek smeje.

“Hihihie.”

“No, pa pojdi z Bogom!”

“Hihihie.”

In fantek je šel z Bogom, pa se še nekolikokrat ozrl za gospodom in vsakokrat še bolj raztegnil svoj zdrav, rdeč obraz in se nasmehnil: “Hihihie.” Pa tudi gospod Šimen je večkrat pogledal za veselim dečkom. — Morda mu je prišla v glavo misel, da je kedaj tudi on bil tak navihaneec.

Res, gospod Šimen se je s tem fantom nekoliko zamudil, pa saj bo Toneta lahko došel. —

Gospod Šimen je skoro okamenel. Obstal je, kakor bi ga bil kdo prilepil na cesto, zmanjkalo mu je sape, odprl je usta na stežaj široko, kolena so se mu tresla: Tone je nesluteč, da nima gospoda v kočiji, prišedši na vrh, žvižgnil z bičem po kljusetih in vozil mirno brez gospoda naprej,

saj je ta itak želel, da naj malo “požene”, da bota tam rajše prej kakor pozneje.

Gospod Šimen se je zopet zavedel; v prvem trenutku je dal obe roki k ustom in začel klicati, kričati, vpiti: “Stoj! Stoj! Stooooj! Hola! Stoj! Tone! Tone! Stoj! Počakaj! Tone, počakaj!” A kaj še! Tone bi ne bil slišal ničesar, tudi če bi ne bil gluhi. Zastonj vsak trud. Okrogli gospod Šimen teče proti vrhu z dežnikom pod pazduho, vpije, kliče, kriči, toda mu prične pojemat glas, pojema mu sapa, oprt na dežnik si oddihuje in gre za Tonetom, ki je bil že pri poslednjih drevesih pod vrhom. Za nedolgo pa je izginil Tone za ovinkom.

V tem trenutku se je izvil gospodu Šimnu iz razbeljeenih prs srce pretresajoč vzdih, da bi se ga bil kamen usmilil. S svojim višnjevim robcem si je opiral zapoten obraz, položil dežnik preko ramena, revež je stal tu kakor prazna hruška vredi širnega polja.

Kako je bilo gospodu Šimnu pri srcu, si lahko mislimo. Pravzaprav si tega misliti ne moremo. Brez klobuka, brez telovnika, brez suknje, brez kolarja, samo s svojim višnjevim robcem in ogromnim dežnikom je stal tu ta lep božji dan mesto pri bogato obloženi mizi na “žeganju” na širnem vročem polju. . . “Molimo za njega 3 Očenaše in 3 Češčena si Marija,” je rekel gospod Šimen, kadar je pripovedoval ta svoj dogodek v veseli družbi svojih prijateljev.

Po daljšeme obupnem premišljevanju je prišel gospod Šimen do sklepa, da mu ne preostaja ničesar drugega, kakor da gre v prvo hišo ob poti in si tam izposodi, kar mu manjka do toaleta in da dohiti Toneta, ali pa da koga pošlje za njim. Razpel je svoj staromodni dežnik, da bi mu sonce ne oparilo možgan. Stopal je in stopal premišljujejoč svojo usodo. Da Toneta ne zadene nikaka krivda, je uvidel. Zakaj ga pa ni opozoril, da leze iz kočije. Tone, ki je tako gluhi, tega ni mogel opaziti. Toda po toči zvoniti je prepozno. . . Ko je korakal doli z vrha, oglasil se je poldanski zvon. Pokrižal se je, hotel sneti klobuk, pa se spomnil, da ga je pustil v kočiji, tiho je odmolil angelsko češčenje, skoro bi se bil razjokal. Kako hudo mu je šele bilo pri srcu, če je srečal kako staro ženico ali moža, ki sta začudena zrla na njega, vsak ga je gledal nezaupno in bi se mu bil najrajše izognil. Gospod Šimen bi je ne bil pogledal za ves živi svet, bil je prepričan, da vsak misli pri sebi: “To je gotovo kak norec.”

Moj Bog, zopet prihaja nekdo. Mati s hčerjo. Gospod Šimen se je obrnil, odprl dežnik in se skril za njim, da bi ne videle, da mu manjka po-

lovica toalete. Kakor bi ga bil kdo zabodel v srce, ko je zaslišal besede: "Sveta Devica — to je gotovo norec — polunag leta po svetu — pa še dežnik drži odprt, dasi ni dežja." In obe ste se izognili čez cesto, ker z norcem se ni norčevati. Ko je imel pa čez nekaj srečati tri fante, si ni dolgo pomisljal, ampak jo naravnost ubral čez cesto na polje, ker s fanti tudi ni nikake šale.

Šel je ob meji med žitnimi polji, ko je gledal zlato pšenico, mu je srce skoro počilo žalosti ob misli na dobre kolače.

Kmalu je prišel do potoka. Takoj na drugi strani je stala kmetska hiša. . . Ko je prešel potok po brvi, jo je ubral naravnost k hiši. Na pragu so se igrali — gotovo so že odjužinali — mali otroci. Srečna mladina, si je mislil gospod Šimen. Komaj so ga pa otroci zagledali, so skočili po koncu, zakričali in — smuk v hišo! Gospod Šimen je mislil: Neumna mladina! Komaj so izginili, otroci, se je prikazala med vratmi glava žena, v tem pa že zaloputnila vrata, in gospod Šimen ni videl drugega, ko pri vsakem oknu negotoljubne kočice kopico glav. Na njihovih očeh je bral njihove misli, njihovo zmoto. Srce se mu je treslo, vendar je stopil k oknu, da bi vsaj pametnejšim glavam pojasnil, da ni nikak norec, in jih poprosil, da naj se ga krščansko usmilijo. Potrkal je na okno, odgovor je bil še silnejši vrišč in krik. Trka v drugo, v tretje, pa vse — zastonj. Krščansko usmiljenje je iz te kočice nekam izginilo. Kako tudi ne, ko stoji "poloblečen norec" pred vratmi.

Gospod Šimen je šel zopet naprej, otrl si zopet pot iz čela in vrata. Petelin na zvoniku je bil že videti, hitro bo smuknil v župnišče, pa bo rešen vseh klopot. Kmalu je srečaval ljudi, ki so šli iz cerkve domu. Nekateri so se hitro umaknili v stran, dva možakarja sta šla pa tik mimo njega. Gospod Šimen jih je vstavil in vprašal, kje je najbližja pot v župnišče. Pokazala sta mu jo, pa je slišal vprašanje:

"Kaj hoče? Kaj hoče?"

"Je pač dobrodušen norec, revež. Po župnišču je vprašal."

"Pa da puste, da hodi tak po svetu."

"Kaj pa naj delajo, če jim je pobegnil?"

"Bogve, odkod je."

Gospodu Šimnu je bilo sedaj že vseeno. Ni se brigal več za ljudi, ki so ga srečavali, zijali za njim in stikali glave vkup; ni se brigal za zijala med hišnimi vrati ne za vpitje poredne mladine — naglim korakom, z odprtim dežnikom jo je ubral po najkrajši poti k župnišču, ki je bilo obdano vse od trte.

Revež bi se bil najrajše razjokal samega veselja, ko je prestopil prag in stal v čisti veži, rešen vse sramote. . . Oddahnil se je, kakor bi se bil znova rodil, ozrl se je na leseni križ, ki je visel na steni. Zrl je na njega s pogledom, kakor bi hotel reči: "Najslajši Jezus, sedaj razumem, kaj si za nas trpel. No, vdrugič bom pa zopet zlezal iz kočije, če pojdem na "žeganje". Otrl si je še enkrat pot iz obraza s svojim višnjevim robcem in potrkal na vrata. Od znotraj je bilo slišati glas: "Naprej!"

Gospod Šimen je porinil pred seboj naprej svoj ogromni dežnik in vstopil — v svoji polovični toaleti — za dežnikom. Kuharica je ravno nesla krožnik s kolači. Ko je zagledala dežnik in za njim poloblečenega človeka, ji je padel, vsled strahu, krožnik s kolači na tla.

Bila je to poslednja postaja križeve poti gospoda Šimna. —

Predno je prišla kuharica k sebi od strahu vsled na pol oblečenega človeka in gospod Šimen radi ropota črepinj, so se odprla vrata, med njimi je stal domači župnik, ki ga je privabil ropot razbitega krožnika. Komaj je zagledal svojega sosedo, je vzkliknil:

"Mi sanctissime Deus! Za božjo voljo, kako pa izgledate?"

In gospod Šimen je odgovoril žalostnim glasom:

"Gospod sobrat, težko preskušnjo je poslal na mojo sivo glavo Gospod. Toda prosim vas, najprej mi dajte kaj piti, — kaj dobrega — žejen sem, žejen! — Moj želodec je suh kakor Sahara! Fiii. . . sem nekaj prestal."

Vprašanjem, odgovorom, smehu, šalam, pikanjem ni bilo sedaj ne konca ne kraja. — Takoj so poslali za nesrečnim Tonetom hlapca, da bi šel po poti gledat, če najde kje tako in tako kočijo, da ga pripelje v župnišče. In če ga ne najde, naj gredo domu po njega, da bo prišel po gospoda Šimna.

Čez pol ure se je vrnil hlapec s Tonetom. Oba sta sedela na kozlu, v kočiji sta pa pripeljala telesne ostanke gospoda Šimna: klobuk, telovnik, suknjo, kolar. . .

Revež Tone se je komaj držal na nogah, razlagal, prosil, da so ga komaj pomirili in potolažili.

"Ali si se že pripeljal do sem?" vpije gospod Šimen.

"Ponižno prosim, nisem. Pred vasjo se ozrem nazaj v kočijo, hotel sem nekaj reči — sveta Devica, Bog me nikar ne kaznuj — kočija je bila prazna. Pogledam za kočijo — pogledam pod kočijo — gospoda nikjer. Gledam pod kozla —

gledam pod sedež, gledam v oboj za seno — gospoda nikjer. Pri svetih božjih ranah — to vendar ni mogoče. Obračam suktnjo, obračam telovnik, obračam klobuk — gospoda nikjer! In sedaj mi je prišlo na misel: Gospoda je zadela pri taki vročini kap, so pa padli iz kočije. — Ne vem več, kako sem zlezel na kozla, obrnil sem konje, celo pot sem samo molil in gledal, kje so gospod. Pa sem srečal tega-le hlapca. Ponižno prosim, — jaz za to ne morem, — ne morem, — ne morem. . .”

In revež Tone si je s svojo izdelano, žuljavo roko otrl pot s čela, roko si pa obrisal ob rokav.

Nikoli ni bilo na kakem “žegnanju” toliko veselja in smeha kakor ravno tokrat.

Na poti domu — mesec je že lepo svetil — se je Tone obračal vsak trenotek nazaj v kočijo, če je gospod Šimen še notri.

Bil je . . .

V premislek staršem.

Rev. J. C. Smoley.

KO je mater slavnih rimskih bratov Grahov — tako nam pripoveduje zgodovina starega veka — obiskala neka rimska gospa, ji je ta pričela s pravim napuhom pripovedovati o svojem bogastvu. Govorila je o dragih posodah, krasnih sohah, o dragoceni opravi, ki krasi njeno hišo. Z nekakim samoljubjem ji je razkazovala dragulje in bisere. Kornelija je tiho poslušala njeno bahanje in samohvalo. Čez malo časa pa se odpro vrata, in v sobo stopita dva zdrava, čvrsta dečka, vračajoča se ravnokar iz šole. Tu so pa Korneliji zasijale oči, šla jima je naproti in rekla: “To so pa moje dragocenosti!” In lahko je tako rekla. Ko sta sinova odrastla, sta imela, dasi potomca slavnega rodu, globoko sočutje z obubožanim rimskim ljudstvom in poskrbela za človekoljubne postave za zboljšanje njihovega položaja.

Ta rimska mati je videla le v zdravih otrocih svoje pravo, resnično premoženje, svoj zaklad. Vse bogastvo, vso udobnost, vse “lepo” življenje, smatrala je za postransko stvar — otroci so ji bili najljubši. Ti so najtrdnejša vez zakonskega življenja, njegova obrana in ščit. So na svetu zakonci, v kojih življenju pogrešaš ljubezen in zaupanje. Nekako čudno, tiho je pri njih. Vsak bi šel rad za drugim ciljem, po drugi poti skozi življenje. Toda pogled na otroke, ljubezen do otrok je ona pomirljiva vez, ki drži zakonsko zvezo, ki je po krščanskem načelu neločljiva.

Pogosto pravijo: “Postati oče je lahko, toda oče biti, spolnjevati očetovske dolžnosti je pa težko.” Tudi o ženah bi lahko rekli: “Postati mati je lahko, toda mati biti v polnem pomenu te besede, je pa težka, vzvišena dolžnost.”

Je resnica, da zahteva skrb za otroke in njihova vzgoja največje žrtve in tim hujše postajajo gospodarske in družabne razmere, kolikor hujši je boj za obstanek in gonja za vsakdanjim kru-

hom, toliko težje je delo staršev. Vse te skrbi pa daleč prekaša ona blaga zavest, da delajo za svoje otroke. Njihovo smehljanje, vdanost, hvaležnost bogato poplača ves trud in vse žrtve, ki so jih prinesli za nje. Služba, delo, ki je opravljajo starši za svoje otroke, je pred božjim obličjem, v božjih očeh božja služba prve vrste in prepričan sem, da bo Bog očeta in mater, če imata edinole to zasluženje, da sta lepo krščansko vzgojila svoje otroke, vzel oba v nebesa in jih poplačal z večno blaženostjo.

Stari pisatelji nam opisujejo slavne obrede, ki so se vršili, če je v hiši plemenitega Rimljana bil rojen otrok. Najstarejša služkinja gospe je vzela dete, oblekla je v praznično obleko in ponesla v glavno dvorano. Tam je na vzvišenem prostoru sedel oče. Služkinja se je globoko priklonila in položila dete k njegovim nogam na tla. In sedaj je dvignivša oči prosila boginjo Levano, da bi omeščala očetovo srce, da bi ta z ljubeznijo pogledal na dete in je vzel za svoje. Če je oče sklonil glavo in pogledal na dete, ga je ta položila v njegovo naročje. S pogledom na dete, ga je oče pripoznal za svoje in ukazal, da se vzgoji. Če je pa oče obrnil svojo glavo proč in deteta pri svojih nogah niti pogledal ni, je bilo to znamenje, da morajo dete odnesti na kak zapuščen samotni kraj in je prepustiti divjim zverem. Nikomur se ni smililo dete, nikdo ga ni rešil smrti, dasi je komaj zagledalo prvi dan svojega življenja.

Zavest staršev, da so vzgojitelji, je tako vzvišena in jim daje tako dostojnost, da se pogosto še taki, ki svojim otrokom razun življenja in nekoliko kruha niso dali nič drugega, kakor dovolj slabih zgledov in sovraštva v srcu, hvalijo z njimi. Opozarjajo nas na svoje otroke, da bi vzbudili naše sočutje in tako nekoliko obzirnosti za nje. Saj so “zredili”, “vzgojili” otroke. Starši, vzgojitelji otrok! Ta zavest je visoka

kakor krona na glavi! Ali ne mislite, da bi se dalo to tudi obrniti? Niso samo starši vzgojitelji otrok, pogosto so otroci vzgojitelji svojih staršev. Podam vam zgled:

Nek pisatelj pripoveduje, kako sta se dva rudokopa vračala domu. Ves večer sta zabila v gostilni pri pijači in kartah in sedaj sta šla s težkimi glavami domu, kjer je skrbela sestra zanje. Poznala sta le delo v jamah po dnevu, in življenje pri pijači po noči. Vse njuno govorjenje je bilo samo zmerjanje, preklinjanje, kvantanje. Njuno srce je bilo trše, kakor ruda, ki sta jo kopala. Šlo je že na polnoč, ko sta se bližala domu. Naenkrat zaslišita tiho, slabotno zdihovanje. Kakor bi kdo umiral. Ustavila sta se, poslušala, potem pa šla proti kraju, odkoder je bilo slišati glas. In glej, v slabih cunjah zavito je ležalo dete. Brezsrčna mati ga je položila tja in prepustila usodi. Sklonila sta se in v tem trenutku se je vzbudil po dolgi dobi v njunih srcih nek neznan občutek. Zasmilil se jima je ta ubog črvček, vzela sta ga in sklenila, da ga bota zredila. Oddala sta ga sestri.

Drugi večer sta pa odšla iz gostilne prej, kakor sta sicer imela navado, da bi videla, kako gre otroku. Postala sta pri zibelki, gledala za nekaj časa, ta večer nista šla več v gostilno. Ostala sta doma pri otroku. Začela sta mu lepo govoriti, obnašala se ljubeznjivo proti njemu in se igrala z njim. In ko je otrok dopolnil tretje leto, sta se razgovarjala z njim in mu stregla na vse načine. In če je eden kaj nepravlega rekel, opomnil ga je drugi, da naj tako ne govori pred otrokom. Hotela sta otroka ne samo zrediti, ampak čisto, pošteno vzgojiti. Ali ne vidite, da je otrok iz njih naredil boljša moža? S prihodom otroka v hišo sta prišla v hišo tudi mir in sreča.

Se li ne ponavlja vsaj nekaj malega tega dogodka v vsaki družini? Dokler je zibelka prazna, je v rodbini marsikak nered, marsikaka nepravilnost. Tu ni reda, ni pravega časa za obed ali večerjo, ni reda glede časa, kedaj vstati in kedaj iti spat, je mnogo neprevidnosti v govorjenju. Ko pa pride enkrat otrok v hišo, pride potem počasi red. Na ustnicah matere bo molitev, katero je morda prej zanemarjala, pripravljajo božično drevesce, na kojega pomen sta zakonca že davno pozabila. Pride čas, da treba iti otroku v šolo, in zopet je v hiši lepši red. So ljudje, ki preklinjajo, govore prav bogokletno o najsvetjših stvareh. V trenutku, ko se upirajo otroške oči v nje, pa jezik umolkne, in pogostokrat govore potem z največjo spoštljivostjo o tem, iz česar so

se prej norčevali. Ljubezen do otroka jih je to naučila. So hudobni ljudje, zločinci, ki vedno opravičujejo svoje napake in ki jih pa takoj zgrabi jeza in ki takoj kaznujejo svoje otroke, še zapazijo pri njih samo šele začetek svojih lastnih napak. Ne bi pripustili na nikak način, da bi se njihove napake in slabosti vtisnile v otrokovo dušo. Da, otroci so za starše, če je le še sled boljšega človeka v njih, pravi pomladanski velikonočni zvon. Vabijo in kličejo v njihovi duši k novemu življenju vse, kar je že davno zamrlo.

In tako postaja otrok pravi blagoslov za odrasle.

Zato je pa ljubezen, ki so jo vcepili staršem otroci v srce, njihova največja sreča in bogastvo. Najbolj revna kočja je bogata. V ljubezni imajo in dobe starši največje plačilo za vse svoje skrbi. In kolikor bolj prihajajo staršem leta, toliko bolj jih osrečuje otroška ljubezen. Starši začno v otrocih znova živeti.

Otrok daje ženi neko posebno čast in spoštovanje. Po svojem materinstvu postane ona neko vzvišeno bitje, je zakladateljica novega življenja. Vse njene žrtve, vse njeno delo, ki je opravlja v dobro, blagobit svoje družine, so kakor cvetlice, ki so pognale iz zibelke otroka. In te njene žrtve, to njeno delo so za človeštvo večje in važnejše kakor vsa junaštva vojakov na bojnem polju, važnejše nego vse iznajdbe učenjakov, ker brez požrtvovalnih žen bi ne bilo sreče po družinah in reda po hišah.

Zalibog so matere, ki iščejo svoje delo, smoter svojega življenja izven družine, izven domače hiše. Ne morejo razumeti, da si zadobi človek ravno z delom doma, v družini največjo in najvišjo čast. Žene jih ven v javnost. Volivna pravica, vsestranska enopravnost z možem povsod — to je bil in je njihov cilj, njihova želja. To svoje stremljenje nazivajo emancipacijo. Velika večja emancipacija in večji napredek bi pa po mojem mnenju bil, ko bi rekle: "Hočemo, da ne bodo smatrali našega domačega, hišnega dela kot ponižujočega, ki nima nikake cene, ki se opravlja kar tako tja v en dan. Hočemo, da smatra svet naše domače delo za ravno tako važno, ravno toliko vredno, kolikor je vredno delo moževo v pisarni ali pa v delavnici. Pri našem delu je neizogibno potrebno, da vedno mislimo, če hočemo imeti vseh pri delu. Zahtevamo za nas isto upoštevanje in isto pozornost." Taka načela pomenjajo in kažejo več kakor delo žensk kot govornic, zastopnic v parlamentih itd. Domača hiša je in ostane kraljestvo žene.

VERSKA PREDAVANJA ZA NEKATOLIKE V HOLANDIJI.

Početkom leta 1918 je tožil konvertit iz izobraženih krogov, kake težave je imel, predno je mogel spoznati katoliško vero. "Zdi se," je rekel, "kakor bi se katoliki skrivali za debelim zidom; lajiki se boje govoriti o verskih vprašanjih z nekatoliki, obrniti se naravnost na duhovnika pa se nekatoličan sramuje. Jaz sem moral takorekoč preskočiti zid, da sem prišel do katoli-

ške cerkve. Je-li ta molk po volji Kristusovi? Ne. Poznam nekaj oseb svojega stanu, ki bi resnično radi slišali kaj o katoliški veri, a nimajo poguma, da bi proučili to ali ono bogoslovno knjigo."

Po temeljitem preudarku so se odločili jezuitje, da bodo prirejali predavanja za nekatolike. Začeli so pozimi 1917-18; prihodnje leto so bili podobni teča-

ji predavanj že v osmih mestih. Na nekaterih krajih je bilo petsto do šeststo poslušavcev. Udeleženci so bili najrazličnejših veroizpovedanj: kaloinisti, teozofisti, judje in neverniki, največ pa je bilo "modernih" protestantov. Mnogi, ki spočetka niso bili naklonjeni katolicizmu, so se na koncu toplo zahvaljevali in izjavljali, da se jim je odkril nov, prekrasen svet.

KATOLIŠKI SLOVAR.

Delavarski anglikanski škof (v Združenih državah) dr. Hinsmann je nedavno prestopil v katoliško cerkev. U v srce segajoči knjigi "Salve, Mater — — —!" opisuje potek svoje dolge in bolestne poti za Resnico. Knjigo je napisal 14. novembra 1911. Hinsmann je obupno tožil: "Anglikanstvo je težko, a katoličanstvo je nemogoče." Neko zimo je bival v Tunisu. Zahajal je v katoliško katedralo. Preprosta in dojemljiva lepota katoliške liturgi-

je ga je vabila. A bal se je, da bi se moral spreobrniti. Podal se je domov, "da bi se otresel rimskega nezmisla." Toda milost božja ga je neprestano preganjala. Poslednje težkoče so izginile, ko je dobil v roke knjiga "Catholic Encyclopaedia". Prepričal se je, da ima katolicizem neodoljivo moč, da ne slepi, marveč pogloblja znanost. Končno, da bi ušel tem mislim, se je zakopal v študij sociologije, a tudi tam

ga je zasledovala njegova prikazen. Poznal je vsa zla, ki pretresajo Ameriko, in priznati je moral, da ves industrijski napredek, vse pridobitve niso v stanu obrisati eno samo solzo. Priznati si je moral, da je edini lek vseh boleznih samo katolicizem z vso svojo neskaljeno in nepokvarjeno resnico. Anglikanski škof je padel k nogam Petrovega naslednika ter klical: "Verujem v eno, sveto, katoliško in apostolsko cerkev."

ŠTUDIJ.

Veliko hrupa je vzbudil prestop vseučiliškega profesorja v Galle dr. Alberta Ruvilla v katoliško cerkev leta 1909. Ruvilla je utemeljil svoj korak v spisu "Nazaj k sv. cerkvi. Izkušnje in spoznanja konvertita." Učenjak je našel pravo pot, ker je dosledno študiral verstvo in zgodovino. Spisal je tudi nekaj odličnih del iz angleške zgodovine. Kot odkrit mož je šel za resnico, ne oziraje se na to, da si utegne

škodovati v svoji službi. V prvem delu spisa "Nazaj k sv. cerkvi" opisuje dušo skeptika in nazadnje svoj resni korak. V drugem delu znanstveno dokazuje Petrovo prvenstvo in nezmotljivost papežev. Bilo bi dobro, ko bi vsak, kdor tega vprašanja ne razume, pa se vanje spušča, najprej to proučil. V tretjem delu pojasnjuje avtor, odkod zajema katoliška cerkev svojo moč. Na Golgoti je postavljen križ, na njem ugaša v somraku oko Uče-

nikovo. Noč beži s svojo grozoto in vzvišenostjo, preide dan in noč, in glej! Gospod vstaja, vstane. Vkljub stoletnim viharjem, preko razpadlih mest in propadlih držav, vkljub zasmehu modernih farizejev in morilnih pesti, ki se stegujejo proti tabernaklju, biva med nami in zmaguje. Globoka duša spoznava, da je le cerkev Kristusova, cerkev rimsko-katoliška v stanu preroditi človeštvo.

Gabriel de la Ribourde, O.M.F., božji pričevavec v Illinois.

J. C. S.

BURGUNDIJA, v Franciji, je dežela sonca, veselja in živahnosti. Prebivalci so znani kot ljubitelji dobrega vina, smeha, šal in petja. Ceste, pota so ozka, kriva po mestih, pa ravno te ceste so bili prizori velikih zgodovinskih dogodkov. Koliko plemenitih dejanj, koliko grozних zločinov! Prostrana, krasna, dobro obdelana polja, bogati vinogradi! Saj je burgundec znan stoletja in stoletja po širnem svetu! V Burgundiji se je rodil plemiški rodbini leta 1610. sin, ki je bil zadnji potomec tega rodu.

V zgodnji mladosti že se je odločil Gabriel de la Ribourde, da vstopi v red manjših bratov. Po končanih študijah je bil posvečen in postal voditelj novincev v samostanu v Bethune. Opravljal je razne urade v svoji provinciji, s svojim svetim življenjem je dajal vsem najlepši zgled in jih vzpodbujal k bogoboječemu življenju, 60 let star je prišel l. 1670 v Kanado. Bil je prvi predstojnik na novo vpostavljene frančiškanske misijonske postaje v Kanadi. Ko se je podal La Salle, podpiran od Frontenac-a, kanadskega guvernerja, na ekspedicijo proti zapadu, je zaprosil, da bi ga frančiškani spremljali. Z o. Gabrielom kot predstojnikom je šlo z La Salle-om pet frančiškanov. Ostali očetje so bili Zenobij Membre, ki je pozneje umrl mučeniške smrti v Texas, slavni Louis Hennepin — po njem je imenovan okraj v Minnesoti, — Luka Buisson in Melithon Wattcaux.

Po daljšem potovanju so prišli do utrjene postojanke Frontenac ob jezeru Ontario. Ta utrdba je bila zgrajena l. 1673, prav blizu sedanjega mesta Kingston. La Salle-u je bilo izročeno poveljstvo nad postojanko, storil je pa vse, kar je le mogel, da bi razvil trgovino s kožami in kožuho vino po zapadu. Frontenac je predlagal, da bi se zgradila tudi utrdba ob Niagara, zato je poslal Sieur-a de la Motte, da bi raziskal in pregledal krajino. La Motte-a je spremljal o. Hennepin, v mali ladji sta dosegla iztok reke Niagara 6. decembra l. 1673, v zahvalo so frančiškani zapeli Te Deum. Pustili so ladjo tu, vzeli male čolničke in veslali proti gorskemu grebenu, peč (skala) nosi še sedaj Hennepinovo ime. Plezali so po višinah in kmalu zapazili velikanski vodopad, slap, kjer drve vode gornjih jezer skozi tesno ožino in padajo, kakor se jim je zdelo, več sto čevljev globoko. Bili so to prvi belokožci, ki so gledali slapove Niagara, in bil je o. Hennepin, ki je prvi objavil ta čudež zapadnega sveta. Drugo jutro daroval je o. Hennepin ob simfoniji narave, šumenju, bobnenju padajočih voda prvo sv. mašo ob

slapovih Niagara (Niagara Falls), La Motte in njegovi spremljevalci in delavci so bili njegova občina, župnija. Pričeli so z graditvijo utrdbe, toda Indijanci so pokazali svoje sovraštvo na tak način, da so svojo namero, načrt opustili. Podali so se sedaj na drugo stran reke Niagara, kjer je La Motte postavil zasilne lesene utrdbe, ki jih je imenoval Fort de Conty. Tudi o. Hennepin je takoj postavil hišo iz lubja in kapelico.

O. Gabrijel je čakal, da se vrne o. Hennepin v Fort Frontenac, tu sta se sešla, potem ko je o. Hennepin blagoslovil "Griffin", prvo ladjo na jezeru Erie. La Salle je podaril nekaj sveta frančiškanom v Niagara za njihovo rezidenco in pokopališče; listina je bila izgotovljena na ime o. Gabrijela. Bilo je to prvo katoliško cerkveno posestvo v sedanji državi New York. Ladja "Griffin" je odplula, o. Melithon Watteaux je pa ostal v utrdbi ob Niagara kot kaplan, in ima kot tak čast, da je bil prvi katoliški duhoven, ki je bil postavljen, da skrbi za dušne potrebe belokožcev v državi New York.

O. Gabrijel in ostali frančiškani pa so spremljali La Salle-a na ladiji "Griffin" do Michilimackinac, kjer so imeli jezuiti svojo misijonsko cerkev za Indijance rodov Huron in Ottawa. Mudili so se nekaj časa tu, potem so se pa podali zopet na pot proti Green Bay. La Salle je poslal ladjo nazaj v Niagara, obložena je bila s kožami in kožuho vinami, pa ni nikdar priplula v pristan. Usoda prve ladje, ki je prva plula po Gornjih Jezerih, je zagonetka. Nikdo ne ve, kaj se je z njo zgodilo. La Salle, trije frančiškani in še deset drugih oseb, pa so vzeli male čolničke (canoe) in se vozili ob brezu jezera Michigan.

Sredi meseca novembra so dospeli do ustja reke St. Joseph, kjer je La Salle zgradil utrdbo, frančiškani pa so si postavili malo kočjo iz lubja in prvo katoliško cerkev na gornjem polotoku Michigana. Na željo La Salle-a je posvetil o. Gabrijel cerkev sv. Antonu Padovanskemu. Trije frančiškani so opravljali tu službo božjo za La Salle-a in njegove ljudi, število "župnije" se je povečalo, ko se je pridružil še Tonti-jev oddelek, pridige so bile vsako nedeljo in praznik.

Prišel je december, in po božiču so se podali zopet na pot, tokrat v ozemlje Indijancev, plemena Illinois. Zgradili so tu malo utrdbo, zgradili tudi ladjo, po kateri nameravali pluti navzdol po reki Mississippi. Utrdbo so imenovali "Crevecoeur", in je ležala nekoliko nižje kakor sedanje mesto Peoria. O. Gabriel je postavil kočjo kot kapelo za Francoze in za Indijance "Illinois".

Zgradil jo je iz desk, ni pa mogel pogosto darovati sv. maše, ker je zmanjkalo še to malo vina, ki so ga napravili iz divjega grozdja, ki so ga nabrali ob bregovih jezera Michigana. Vsa božja služba je obstojala iz slovesnih petih večernic in priložnostnih govorov po jutranji molitvi.

Ker La Salle ni dobil nikakega poročila o nesrečni ladiji "Griffin", se je podal na pot v Fort Niagara in Fort Frontenac. Poprej je pa poslal naprej o. Hennepina in dva njegovih mož v čolnih navzgor po reki Mississippi. Z blagoslovom o. Gabrijele, svojega predstojnika, se je poslovil o. Hennepin, in zapustivši reko Mississippi, je šel dalje po reki Illinois. Tu so ga meseca aprila vjeli Sioux-Indijanci, ki so vlekli njega in njegove tovariše v svoja bivališča, tu je videl in imenoval slapove sv. Antona (Falls of St. Anthony). Več mesečnega vjetništva jih je rešil Danijel Greysolon du Lhut, drugi francoski raziskovalec; pod njegovim varstvom je o. Hennepin prispel v Green Bay po reki Wisconsin, in bil tako prvi, ki je označeval evangelij na ozemlju Dakota Indijancev.

Med tem časom so imeli pa v utrdbi Crevecoer nevarne in hude preskušnje. Oo. Gabriel in Mambre, edina frančiškana, ki sta ostala, sta se popolnoma posvetila Indijancem. O. Membre je stanoval v koči poglavarja Oumahouha; temu je podaril La Salle mnogo darov, da bi tako zasigurala lepo ravnanje z misijonarjem.

Ko se je nekoliko priučil jeziku, je polagoma pričel s poukom Indijancev. Tonty-ja, kojemu je bila izročena v oskrb utrdba, so kmalu zapustili skoro vsi njegovi ljudje, o. Gabriel, ki je bil sedaj že precej v letih, je sprejel kot člana svojega plemena Asapista, poglavar Illinois-Indijancev. Grozdje, za katero so misijonarji tako skrbeli, je lepo dozorevalo, začeli so napravljati vino in se v srečo radovali in težko pričakovali dan, ko bodo zopet darovali sv. daritev v mali kapelici, ki je bila v tem času drugi božji hram v Illinois. Duhovni so hodili z Indijanci po letnih lovih, o. Membre je celo obiskal Miami-Indijance. Septembra meseca je napadla Illinois-Indijance četa Iroquis-ov, prvi so pobegnili. Tonty in misijonarji so komaj ušli, bili so prisiljeni, da se vrnejo v Green Bay, na

razpolago jim je bil slab čoln iz lubja, živili niso imeli pa nikakih za pot.

Drugi dan, 9. september, je bil sončen, gorak dan. Po gozdih je vladala globoka tišina, le tu in tam je bilo slišati vrane. Na ovinku reke se je prikazal čoln, vesla so hitro padala na vodo, pa čoln je šel le počasi naprej. Vidno je bilo, da ni nekaj v redu. Naenkrat so obrnili čoln proti bregu, komaj so prišli varno tja, je začel zajemati vodo in se potapljati. Trije možje so stopili iz njega, eden je bil v-uniformi, dva sta pa nosila obleko sv. Frančiška. Vojak in eden frančiškan sta hitro potegnili čoln na suho, ga obrnila in začela popravljati. Drugi frančiškan pa, že priletel mož, je hodil okoli s svojim brevirjem, da bi ga opravil za ta dan, medtem ko sta bila tovariša zaposlena z delom. Šel je nekoliko bolj v gozd in si izbral lep senčnat kraj pod velikanskim košatim drevesom. Sedel je na velik kamen in pričel z molitvijo. Trije Kickapoo-Indijanci so se priplazili za njegov hrbet. Opazovali so ga in spoznali, da je Francoz in misijonar. Za njegovim hrbtom je dvignil tomahavk in vdaril z vso silo po duhovniku, ki je obležal na mestu mrtev. Slekli so ga, oropali ga vsega in vrgli v neko jamo, vzeli seboj vse, kar je imel, celo brevir in dnevnik, ki je pozneje prišel v roke nekega jezuitskega misijonarja. Ko sta tovariša popravila čoln, sta ga poklicala, pa se ni oglasil. Prestrašila sta se in ga šla iskat. Proti večeru sta prišla do neke jame, kjer sta ga našla. Pokopala sta ga takoj tam v gozdu med molitvijo in solzami.

Tako je končala zemska pot o. Gabrijele de la Ribourde, zadnjega potomca glavne plemiške rodbine v Burgundiji. In kako slavno je izumrla ta rodbina! Kako lep "konec" je napisal o. Gabriel zgodovini svojega rodu! Po dolgoletnem duhovniškem življenju v Franciji je prišel o. Gabriel, 60 let star, v novi svet, preživel tu 10 čudapolnih let edino za Boga in svojega Indijanca, dosegel višek svoje slave kot 70 leten starček kot mučenik. Kako je Gospod pozdravil tega junaka ob prihodu v nebo! In kako vesel je moral biti ta pozdrav za o. Gabrijele! "Kdor izgubi življenje zaradi mene, ga bo našel."

ČUDNO.

Meščan je šel vsak dan isto pot na sprehod in videl vedno istega moža stati pri oknu. Sam pri sebi je rekel: "Vsak dan zija samo skozi okno, mora biti res prava lenoba!" V istem trenutku je pa ta pri oknu rekel: "Glej ga postopača! Že

zopet jo maha po cesti! Kdaj neki le dela?"

Oba sta bržkone rekla preveč, morda sta imela tudi deloma prav. Čudno pa je, da nobeden ni videl svoje napake, da je pa grajal na drugem to, kar je sam delal.

Pota modernega bogoiskatelja.

P. Hugo.

MODERNI svet je na eni strani tako bogopozaben, da, bogotajen, kot še nikdar. A na drugi strani je tudi tak bogoiskatelj kot še nikoli. Celó v onih krogih, o katerih mislimo, da jim je Bog premagano stališče, se najdejo plemenite duše, ki so Boga lačne in žejne ter iščejo potov k njemu. Tako bi človek mislil, da so na njujorskem Wallstreetu samo malikovavci "zlatega teleta" zbrani, od katerega jih še Bog ne more odtrgati, ker so slepo zaverovani v mamona.

Da pa v resnici ni tako, priča ena prvih wallstreetških veličin, Mr. John Moody, ki je pred kakim poldrugim letom po dolgem iskanju našel Boga in pravo mater cerkev in se ju oklenil. Kot navadno vsi drugi konvertiti izobraženih krogov, je tudi on čutil potrebo, da javnosti pove, kaj ga je nagnilo do tega koraka. Spremljajmo ga po vijugastih potih njegovega bogoiskateljstva v pristan resnice. Mi, katerim so bila ta trnjeva pota prihranjena, bomo Bogu še bolj hvaležni za dar vere. Eden ali drugi, ki jo je zgubil, bo zopet dobil domotožje po njej. Tistim pa, ki so "preučeni", da bi šli iskat zgubljenega Boga, naj bo v osramočenje.

Menim, da bo bolj prijalo in držalo, če nam Mr. Moody sam pripoveduje, kako je iskal Boga in Cerkve, dokler ju ni našel. Opisal je svoje bogoiskanje na prošnjo Rev. Markerta, S.V.D., "Družinskega lista" in je v istem listu tudi priobčil. Eno in drugo, za naše brave manj pomembno, ali težje umljivo, bom izpustil, ničesar pa ne pridejal. Takole piše:

"Če sem čul, da je kdo postal katoličan, sem imel navado reči: To bo pač zadnje, kar bom jaz storil! Zrasel sem v episkopalni cerkvi. Toda kot zrel mladenič ji obrnil hrbet. Razgledal sem se po različnih ločinah protestantizma in se končno obrnil k panteizmu (vse je Bog). Tega sem poglobljeje proučil, ker sem po naravi nagnjen k študiranju. Tridesetletnemu so se moje sanje o panteizmu razblinile. Moj sledeči interes je bilo modroslovje. Oprijel sem se Viljema James in drugih, ki so sledili stopinjam njegovega duha. Od tedaj sploh nisem ničesar več veroval. Toda v teku časa sem spoznal, kot vsi drugi, ki imajo za take stvari kaj časa in smisla, da pri moderni miselnosti ne more biti srečen, kdor ni prožen in kdor ne zna od časa do časa svojih nazorov in idej korigirati. Kajti vsakih par let se pojavi na obzorju kaka nova, "veličina", ki nazore kake prejšnje "veličine", na katerih je kdo pozidal svoje miselnosti, zavrže. Tako sem prišel l. 1920 do spoznanja, da je moderno modroslovje prismodarija.

Nisem vedel, kaj naj bi verjel. Na življenska vprašanja nisem dobil nikakega odgovora.

Zmota poprečnega človeka, ki ni poklicni znanstvenik, je v tem, da le prerad priznava mnenja onih, ki so si sami vtisnili pečat avtoritete. Spominjam se, da sem se oklenil darvinizma samo zato, ker so ga tudi njegovi priznani zagovorniki imeli za resnico. Isto velja o Spencerju. Toda čez nekaj časa sem se vprašal: Ali ti ljudje res kaj vedo? Lepega dne, mislim, da je bilo l. 1922., sem se o tem razgovarjal z nekim vseučiliškim profesorjem. Rekel mi je: "O, kaki puhloglavci smo! Ko bi javnost vedela, kako smo omejeni. Kajti v resnici mi ne vemo nič več, kot kak drugi. Prej ali slej se naše lastne domneve razblinijo v prazen nič. Začel sem razmišljati. Spomnil sem se, da sem imel kot bankir med svojimi stanovskimi tovariši par takih, ki so veljali za "junake" v finančnih krogih, ki sem jih kar oboževal. Toda spoznal sem, da se v gospodarskem in političnem življenju domala vse take "veličine" prej ali slej pokažejo velike ničle. In zdaj mi je moj prijatelj razkril, da je med modroslovci prav tako.

V tem razpoloženju sem slučajno bral Chestertonovo "Ortodoksijo". Iz nje sem se naučil moderno modroslovje zasmehovati. Toda sem pri sebi dejal: "Nekje mora pa le biti odgovor na vprašanja življenja. Kje je? Jasno mi je bilo, da bi ga zastonj iskal v raznih verskih družbah, ki so me potegnile za seboj. Kje ga je tedaj treba iskati? Katolicizem je bil še edini, v katerem ga še nisem iskal. Zakaj ne? Ker so mi bili predsodki o katoliški cerkvi vrojeni. Že sem prekoračil petdeseto leto. In v vseh svojih dotodanjih poizkusih sem bil razočaran. A še sem iskal odgovora na vprašanje, ki jih stavi življenje.

Proti sredi avgusta 1927, sem z nekim stanovskim tovarišem potoval na Dunaj. To je bil moj prvi obisk tega znamenitega obdonavskega mesta. . . Ker sva prišla na Dunaj po trgovskih poslih, sva se takoj naslednje jutro vrgla v delo, obiskavala bankirje, se udeleževala raznih konferenc itd. . . Ko sva nekega dne zapustila eno izmed bank, je bilo za kosilo še prezgodaj. Na oglu staroslavne cerkve sv. Štefana sva postala. . . Sklenila sva, iti notri, da pretolčeva čas do kosila. . . Stolnica je bila polna ljudstva. Bila je ravno velika, slovesna sv. maša. Najina prva misel je bila, da greva ven in drugič zopet prideva. Toda množica naju je potiskala naprej in preden sva se ogledala, sva bila že v ladji sredi gnječe, iz katere se je bilo nemogoče izmotati.

Koj za tem sva se znašla pred nekim stranskim altarjem, na katerem so gorele sveče. Pred njim ste klečale dve redovni sestri in neki ljubeznjiv starček. Prezbiterij je bil poln duhovščine, altarnih stražnikov in pevcev. Proizvajanje pevskega kora je bilo veličastno. Noben izmed naju prej še nikoli ni prisostvoval katoliški maši. Če sem jaz kedaj prej prišel v kako katoliško cerkev, da si jo ogledam in je bilo to med mašo, sem jo hitro zopet odkuril. Topot sva morala zagozdena med množico potrpežljivo čakati, da so se vrste malo zredčile. In ko so se, jaz nisem več mislil na odhod. Pregloboko sem bil ginjen, dasi sva prišla v zadrego, ko je na znamenje zvončka vse okrog naju zdrsnilo na kolena.

Čeravno me je služba božja s svojim skrivnostnim obredom in božajočo glasbo kar vkovala, me je vendar bolj in bolj vleklo k onemu razsvitljenemu altarčku, kjer sem videl klečati oni dve sestri in tistega starčka. Sam sebe sem izpraševal, čemu pač tam tako dolgo kleče in zakaj vedno novi prihajajo, se spuščajo na kolena in potapljujejo v molitev. Čemu? To mi je uganka. Ko sem se pa še enkrat tja ozrl, sem vedel zakaj. Nad altarjem je stal krasen marmornat kip Matere božje. Bil je Marijin altar. . .

Koj za tem so se začeli ljudje razhajati, ker je bila sv. maša končana. Tudi midva sva odšla za njimi. Tisto popoldne sva se zopet docela vrgla v svoje trgovske posle. Zjutranji dogodek je bil za nekaj časa pozabljen. Proti 5. uri sem bil prost in sam. Moj prijatelj je bil zaposlen z nakupovanjem. Šel sem na sprehod. Kar nehoti sem zavil proti sv. Štefanu. Ko sem vstopil, so bile menda ravno večernice z blagoslovom pri kraju. Množica se je vsipala proti izhodu, jaz pa sem zopet poiskal altar, ki me je zjutraj tako nase priklenil. Polagoma so zamrle vse lučke po cerkvi, razen sveč na Marijinem altarju. Toda prameni žarkov zahajajočega sonca so se vlivali skozi krasna okna in napolnjevali prostrano notranjščino z nekim čudovitim žarom. Izrazit sončni žarek je božal kip Matere božje, nad njenim marmornatim altarjem. Vse se mi je zdelo tako sladko, mir dihaajoče in tajinstveno.

Vsak človek, tudi najzakrknenejši in najposvetnejši se kedaj sreča s trenutki, urami, ob katerih neka tajinstvena sila življenja neizbežno zakliče: "Postoj! Primora ga, da si pogleda v dušo in morda ga prisili celo na kolena. V takih trenutkih se nekaj zbudi v njem, kar je prej spalo. Iz srca se mu izvije krik po razsvitljenju in po vodilni roki. Jaz sem se ob tej priliki srečal s tisto uro. Ko sem tam klečal. . . je moja duša naravnost kričala po razsvitljenju in vodstvu.

Pet in dvajset let sem dvomil nad bivanjem božjim oz. nad nujnostjo njegovega bivanja. Kot ostalo moderno človeštvo sem tudi jaz mislil, da so vse vere le nekaj pesniškega, v resnici pa le samoprevara. Toda moje srce mi je narekovalo, da je to modrovanje blodno, kar mi je v jasnih, res svobodnih trenutkih tudi razum potrjeval. Brez namena in cilja je življenje ničevno. Ta njegov namen in cilj pa je moč zapopasti samo z vero v Boga. Toda kje je bil ta Bog? Kako, da ga nisem mogel najti? To mi je bila vedno zagonetka in vzrok mojih razočaranj.

V tej uri premišljevanja pa, ki se je raztegnila v dve in še delj, sem skušil isto, kot je kardinal Newman zapisal: "Ko je enkrat človek z duševnimi očmi in z močjo božje milosti svojega Stvarnika res spoznal, tedaj je prekoračil moralni prelaz svojega življenja. Takrat je nekaj dožil, česar ne bo več dožil. Vklonil je svoj trdovratni tilnik in zatriumfiral sam nad seboj." Te Newmanove besede so mi bile takrat še neznane. Toda preden sem zapustil v mrak se potapljuječo cerkev sem bil prepričan, da imam ta prelaz za seboj. Vračal sem se v svoj hotel z dragoceno zavestjo, da sem z božjo milostjo našel svojega Boga.

Ta dožitek mi je bil ves čas pred očmi. Sledeče tri dni, ki se jih še na Dunaju prebil, sem zgodaj vstal in šel k sv. Štefanu. Vsakrat sem prišel med eno ranih sv. maš. Toda vedno me je z neko neodoljivo silo vleklo k onemu altarčku, kjer sem nekaj časa klečal in molil, pobožno, kot sem pač v svoji neokretnosti mogel. Blaženi mir je bil moj delež. Tudi čez dan, ko sem hodil po svojih poslih, mi dožitek v stolnici ni hotel iz spomina. Na poti proti Parizu skoraj nisem na nič drugega mislil. . . Trgovske zadeve so stopile v ozadje. Ni se mi več mudilo k pariškim bankirjem, poizvedovat, kaj dela njujorška borza. Moja njujorška trgovska pošta mi ni bila mar. Kar se mi je takrat važnejše zrelo, so bili obiski znamenitih pariških cerkva.

Morda se bo komu čudno zdelo, kako sem mogel svoje celoživljenske predsodke proti katoliški cerkvi kar čez noč zgubiti. Bore malo mi je bilo takrat še znanega o katolicizmu. Toda po tistem, kar sem dožil v stolnici sv. Štefana, me ni nikdar več objela misel, da mi je katoliška cerkev nekaj tujega. V njej sem se čutil kot doma.

Ko sem se vrnil v New York, sem se o tem porazgovoril s svojo ženo. Dejala mi je: "Preden se boš zavedel, boš že v rokah kakega katoliškega duhovnika, ki te bo spreobrnil." — "Ne, ne," sem ji odgovoril, "če že mora do tega priti, grem rajši sam k njemu!" Ob prvi priliki, ki mi je bila na razpolago, sem se ogledal po knjigah o katolicizmu.

Dolgo sem iskal, preden sem nekaj našel. . . Slučajno mi za tem pride v roke Rev. Fulton Sheen-ova knjiga: "Bog in razum". V njej sem našel pred vsem preresetano moderno modroslovje, tedaj prav kot nalašč nekaj zame. Nadalje pa modroslovni sestav sv. Tomaža Akv. Doglej je bilo to ime zame zgolj ime, če sem je sploh kedaj slišal. Modroslovje sv. Tomaža Akv., podano po Rev. Sheenu, me je očaralo. Kmalu za tem sem začel zbirati knjige sholastičnega modroslovja.

A še vedno sem kolebal. Še enkrat sem bral Santayana in druge moderne modroslovce. . . da vidim, če nisem morda česa prezrl. Po enem letu mi je sklep dozorel, da je zame mesto samo v katoliško cerkev, katere naj se čim prej oklenem. želskemu duhovniku gornje njujorške države in čez dober teden sem bil sprejet v katoliško cerkev. Kardinal Hayes mi je podelil zakrament sv. birme. Za birmskega patrona sem si izbral sv. Tomaža Akv.

Prva Velikanoč — praznik vstajenja vsem ljudem, ki so dobre volje.

Dela Mrs. Eddy in podobno robo pa sem vrgel iz svoje knjižnice. Morala so dati prostor delom sv. Tomaža. . . Začel sem študirati tudi bogoslovje. L. 1930. sem imel že polno omaro katoliških knjig. Takrat mi je bilo že jasno, da bom postal katoličan. A se mi ni mudilo. Potrkal sem pri treh najbolj učenih protestantskih ministrih in jim predložil svoje ugovore proti protestantskemu veroizpovedanju, s prošnjo, naj mi jih pojasne. Ko sem vse tri ugnal, so mi dejali, da spadam v katoliško cerkev, katere naj se čem prej oklenem.

Še nekaj. Komaj devet mesecev sem otrok katoliške cerkve. A v resnici lahko rečem, da sem v teh devetih mesecih prišel do takega notranjega miru, kakršnega prej v svojem življenju nisem nikdar poznal. Prepričan sem, danes in vsak dan mojega življenja, da edino katoliška cerkev daje odgovor na vprašanja življenja. To izjavljam kot mož, ki je štirideset let vse mogoče nauke preiskoval in poznal. Ponavljam: Samo v katoliški cerkvi je moč najti končni odgovor na vprašanja in probleme življenja."

Iz kraljestva luči in teme.

P. Hugo.

Z BESEDO IN ZGLEDOM.

Veliki gromovnik za boljši in pravičnejši socialni red Rev. Coughlin, ki mu nedeljo za nedeljo prisluškuje cela Amerika, brez razlike vere in prepričanja, ni samo mož lepih besedi, ampak tudi njih primernih dejanj. V nedeljo 4. febr. je svojim poslu-

šavcem oznanil, da noče samo oznanjati pravičnejšega socialnega evangelija, ampak ga tudi v dejanju izvrševati. Zato je vsem svojim delavcem po lastnem nagibu zvišal plačo za 10%, tako da zdaj dobivajo po \$0.55 na uro, kot najnižjo plačo. S tem pa ni

hotel reči, da je to povsem idealna delavska plača, ki naj bi si jo NRA sprejela za podlago. On se bori za minimalno plačo \$0.80 na uro, pri 30 urnem delavniku na teden. Jaz mislim, da bi bili še naši prosvetarji radi v službi take "gofle".

DOMAČIM MISIJONOM NA POMOČ.

Amerika ima v svojih lastnih mejah prostrano misijonsko polje. Ne mislim 70 milijonov njenih modernih poganov, ki jih ima v svoji sredi. Seve tudi med temi bi bilo dosti dela, mestoma prav hvaležnega dela. Kajti tudi med takimi, ki sredi krščanstva rasejo kot pagani, se obe za resnico dovezetne duše, ki jih je pa kajpada treba po-

iskati. A tu mislim na naše takozvane "barvane" sobrate in sestre, za katere je prav tako tekla Kristusova rešnja Kri, kot za nas, a jih njegova jasna luč še ni obsejala. In takih imamo v svoji sredi še nad 12 milijonov. Saj je samih črncev približno 12 milijonov, potem pa še okrog 130 tisoč Indijancev. Za Indijan-

ce je bilo še kolikor toliko dobro poskrbljeno, za črnce pa doslej prav slabo. Saj je samo 234 tisoč katoličanov. Protestantov je več milijonov. Zdaj se je katoliški episkopat zavzel za ta domač misijon in se obrnil do svojih vernih za izdatnejšo podporo potom posebne kolekte, ki je sicer že dolgo vpeljana, a se je doslej vedno le slabo obnesla.

OTROCI APOSTOLI.

Da je kino največji zastrupljavec naše mladine, je splošno znano in priznано. Mladostni zločini, glede katerih ima Amerika med vsemi kulturnimi državami rekord, gre pred vsem na račun kina. Veliko se razmišlja, kako bi mladino iztrgali iz umazanih krempljev tega njenega sovražnika in grobokoba naše

bodočnosti. Nekaj novega so zadnje čase započeli v Californiji otroci sami. V šoli Marije Pomočnice v Daly City, Calif. je v razvoju kampanja, da nihče ne sme prisostovati kaki pohujšljivi kino-predstavi. V to se obveže s pisano častno besedo. Besedilo te pisane obljube se glasi: "Da ohranim čednost sv. čistosti se

jaz . . . prostovoljno zavežam, da ne bom prisostoval nikakim nespodobnim kino-predstavam. Ljuba Mati božja, v Tvoje roke polagam svoj sklep! O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki smo se k Tebi zatekli!" Upamo, da se bo ta lepi otroški apostolat razširil po vseh naših župnijskih šolah.

MOJA HIŠA JE HIŠA MOLITVE.

Tako je dejal Gospod, ko je vzel v roke bič in začel poditi iz templja tiste, ki so jo spremenili v tržnico. Ko bi danes stopil v vidni podobi v katero svojih hiš, n. pr. ob priliki kake poroke bi najbrž isto napravil. Bič bi vzel, šel na pevski kor in spodil doli tiste, ki sveto mesto skruni-

jo z raznimi zaljubljenimi. Za take ni mesta v naših cerkvah, niti na dan poroke. Pa ne samo za njih besedilo, ampak tudi za njih melodijo ne. Zavedajoč se tega, je pred kratkim peorijski škof izdal strogo naredbo za celo svojo škofijo in precejšnjo vrsto takih dvomljivih izključil iz se-

znama cerkvenih pesmi, naj so se že ob taki, ali taki priliki popevale. Ista usoda je zadela tudi gotove po besedilu svete, po melodiji pa posvetne. Izključil je tudi nekaj klasičnih maš, n. pr. Haydna, Schuberta, Mozarta. v katerih raznih ponavljanj ni konca ne kraja.

AMERIŠKI MARIJANSKI KONGRES.

Že preteklo leto bi se moral vršiti prvi marijanski kongres v Ameriki. Ker so pa bile oči vernih katoličanov radi svetega leta obrnjene v Rim in na Kalvarijo, je bil preložen na letos. Določeno je da se bo sestal v Portlandu, Ore. in sicer med 12. in 15. avg. Priprave zanj so v teku. Sklican bo v proslavo 19 stoletnice, kar

nam je umirajoči Odrešenik na Kalvariji dal Marijo za mater. Kongres bo svetovnega značaja, ki mu bo predsedoval najbrž posebni papežev odposlanec. Slovesnosti se bodo vršile v cerkvi in ob cerkvi Matere božje Sedem Žalosti, ob kateri se razteza planota 60. akrov. Udeležencev pričakujejo okrog 100.000. Ker je v Portland za glavne slovenske

naselbine predaleč, smo že lani sprožili misel, da mi Slovenci ob približno istem času imeli svoj marijanski shod v Lemontu. Z ozirom na to, da se bo čičaška svetovna razstava še v večjem obsegu nadaljevala, bi bila udeležba lahko lepa. Premislite to, povejte svoje mnenje o tem našem načrtu.

OB MRLIŠKEM ZVONENJU K POROKI.

Na otoku Trinidad je bila do lani razporoka in nova poroka celo po državnih postavah nedovoljena. Zdaj je pa pa ta rokovnjaška postava tudi tam prodrla. Se razume, da so radi tega katoličani žalostni. Mislili so, da se radi javnega mnenja kljub

tej postavi ne bo zlepa kdo odločil za razporoko in zopetno civilno poroko. Prvi, ki se je ojunal, je bil neki George Huggins, član ene najpremožnejših družin v St. Joseph, bivšem glavnem mestu otoka. Ob tej priliki so

katoličani na poseben način dali duška svoji nevolji nad tem korakom. Ko je šel na državni urad k "poroki", so zvonovi vseh katoliških cerkva v mestu mrliču zvonili. Pač nenavadna svatovska muzika, ki mu ni delala ravno dobrega apetita.

NAŠI SOCIALISTI SO OBUPALI.

Med tem so obupali, da bi mogli one svoje sodruge, ki so bili v starem kraju rojeni in vzgojeni, kedaj popolnoma rdeče prekvasiti. Pravijo, da kogar so enkrat "ta črni" imeli v rokah, ta ostane bolj ali manj črn, če se še tako usti da je rdeč kot škrlat. Je ni krtače za ribat, ne "clean-serja", ne luga, sploh nobene še

tako radikalne žehte, ki bi ga oprala. Če prej ne, na zadnjemuro se zopet pokaže črnega. Malo pozno jim je prišlo to spoznanje. Njih sodrugi po svetu so to že zdavnaj uvideli. In kaj zdaj? Tukajšnjo mladino rdečih staršev so začeli snubiti, ki je "ta črni" še niso zastrepili z verskim strupom. Na prvi poziv se jim je že javil en tak rdeč nagelček.

Znova jim je zraslo upanje, da njih potapljačice se ladje ne bodo valovi požrli. Najbrž ne bo edini. Kajti mladega še neizkušena oslička ni težko zvabiti na led. S starimi, ki so se dali že večkrat zvoditi nanj, je pa križ, rad verjamem. In to bo vzrok socialističnega "New deala".

ŠE EN JUBILEJ.

Californija se pripravlja, da dostojno proslavi 150 letnico smrti svojega največjega apostola in kulturnega pionirja, Fra Junipera Serra, O.F.M., očeta tamkajšnjih slovitih "Old missions". Miguel Jose Serra je bil rojen 1713. v Petri na otoku Majorka, pod špansko krono. V zgodnji mladosti je stopil v frančiškanski red. Še preden je postal mašnik, je bil radi svojih iz-

rednih zmožnosti profesor modroslovja. Pozneje je postal doktor bogoslovja in vseučiliški profesor modroslovja. A pustil je to častno službo in se javil za indijanskega misijonarja. Deloval je v Mehiki in Californiji, med najbolj divjimi Indijanci. Med sv. mašo je moral imeti na altarju ogledalo, da je videl okno, v vedni nevarnosti, da bo kak Indijan-

nec splezal na okno, da ga ustrelili. A uspel je. Svoje na delih in uspeh tako bogato življenje je završil 28. avg. 1784 v Monterey, Calif. Njegov spomin je uvekovečen že v raznih spomenikih. Celo ameriški Kapitol krasi. Letošnji njegov jubilej nameravajo med drugim proslaviti tudi s posebnimi poštnimi znamkami, če bo osrednja vlada na to pristala.

300 LETNICA AMERIŠKEGA KATOLICIZMA.

Letos bomo obhajali tristoletnico katoliške cerkve v Ameriki. V Baltimore, prestolici prvega katoliškega škofa, pripravljajo velike slovesnosti. Pred ameriški katoličani vstaja vprašanje: Komu gre poleg Boga čast, da se je katoliška cerkev v Ameriki iz lastne moči razvila v tako mo-

gočno, košato, bujno zeleneče in procvitajoče drevo. Vsak priseljen narod si stavi še dodatno vprašanje: Kaj so predniki moje krvi doprinesli k temu procvitu? Nekateri, ki so pravočasno začeli misliti na ta jubilej, so poiskali tudi že odgovor na to dodatno vprašanje. Tako so Nemci, ki gotovo niso bili zadnji, že predložili

svoje račune. P. Lambert Schrott, O.S.B. je spisal knjigo: "Pioneer German Catholics in the American Colonies". Tudi mi Slovenci bi lahko izdali lepo spominsko knjigo o našem doprinosu h katoliški kulturi Amerike. V čast bi bila nam in domovini. Ali kedo kaj misli na to? . . .

PIJ XI. MISIJONSKI PAPEŽ.

Da to ni samo častni naslov sedanjega papeža, ampak v resnici zaslužen, pričajo sledeče številka. V 10. letih njegovega vladanja in na njegovo pobudo je bilo ustanovljenih 130 novih misijonskih pokrajin. Sprebrnilo se je 6 milijonov drugovercev. Število misijonarjev se je pomnožilo za 2400, med njimi 908 domačinov raznih pagan-

skih narodov. Malih semenišč ali kolegijev za vzgojo misijonskega naraščaja je bilo ustanovljenih 130. V bogoslovnih semeniščih se letno 2000 bogoslovcev domačinov pripravlja na duhovski stan, med tem ko so bili prej redki. Število katehistov se je med kandidati domačini sorazmerno namnožilo za 39.318. V vnanjih misijonih je nanovo poprijelo 17

moških redov in redovnih družb ter 110 ženskih redov in kongregacij. Misijonskih šol je bilo ustanovljenih 11.587 z 637.907 učenci in učenkami. Otvorjenih je bilo 90 novih misijonskih bolnišnic, 244 sirotišnic in 436 drugih dobredelnih zavodov. Te številke tudi pričajo, kako plodonosno nalaga tisti svoj denar, ki podpira misijone.

UGLED RUSKE DUHOVŠČINE RASTE.

Ruski bolševiki si sicer vse prizadenejo, da bi ljudstvo odtujili duhovščini in mu vcepili sovražstvo do nje. Za to se s satansko vnemo žene zlasti uradno glasilo "Bezbožnik". Z besedo in raznimi nečuvnimi karikaturami smeši duhovščino in vero. Duhovniki hodijo okoli kot razcapani berači. Kajti zanje bolševiki nimajo ne jela ne odela.

Dosegli so pa s tem prav nasprotno, kot so nameravali. Nikoli pod carstvom ni ljudstvo duhovnikov tako spoštovalo, kot jih spoštuje zdaj. Sam zgoraj omenjeni list to potrjuje. Pravi, da kjerkoli se med priprostim podeželskim ljudstvom pojavi duhovnik in ga v navidezem raztrganem ciganu spozna, se mu spoštljivo odkriva in ženske mu pobožno poljubljajo roko. Njego-

va beseda več velja, kot boljše-viških oblasti. Zato pozivlje oblast naj strožje nastopa proti duhovnikom in proti vsem takim, ki so še vedno zaljubljeni vanje. Pa se je g. Litvinov, ko je snubil Ameriko za spravo, še bahal, da vlada v Rusiji verska svoboda. So pač bolševiki v bližnjem sorodstvu z očetom laži-satanom.

"NADEBUDNA" MLADINA.

Dve brooklynski cerkvi bi bile kmalu postale žrtev požara. Pri eni je ogenj že napravil kakih \$10.000 škode, preden ga je bilo moč omejiti. Pri drugi ga je zakristan pravočasno opazil in pogasil. In kdo je obe zažgal? Dva otroka, eden 11, drugi 8 letni. Pri izpraševanju sta izpovedala, da bi bila silno rada vi-

dela, kako bo gorelo in kako bodo z brigalnami gasili. To veselje da jima je bilo vcepljeno v publični šoli, kjer se otroci vedno pogovarjajo kje bi kaj zažgali. Odkritosrčno in natančno sta opisala, kako sta zanetila požar. Pri stojalu za votivne svečke sta vzela žveplenke, spravila nekaj

papirja skupaj in zapalila. Prej in potem pa sta "pobožno" molila. Je li to eden izmed otroških "vitežkih" zamislekov, ali je morda kaj drugega zadaj, bo pokazala preiskava pri otroškem sodišču. Vsekako pa je to en otroški poskus, ki da mnogo misliti, z ozirom na vzgojo tukajšnje mladine.

Roža pasijonka.

Vtisi iz Konnersreutha. — Nadškof dr. Karel Kašpar.

Drugo poglavje.

SV. MALA TEREZIJA IN TEREZIJA NEUMANN.

PODOBICA svetnice iz Lisieux, Terezije Deteta Jezusa ali Mali Cvetke se ji je že takrat leta 1914, ko je bila še zdrava ko riba, tako priljubila, da je skušala zvedeti kaj več o življenju te ljubke redovnice. In komu se ne bi priljubila "Zgodba duše", v kateri sv. Mala Terezija popisuje svoje življenje in "pot duhovnega otroštva", ki je po nji v nekaj letih dospela do tako visoke stopnje popolnosti in do časti na altarjih?

Obdana v svoji slepoti od temne noči, zvijajoč se od krčevitih bolečin na ležišču, popolnoma odvisna od pomoči drugih, ko se sama niti geniti ni mogla, Rezika z vsem srcem poslušala branje "Zgodbe duše" in se pogloblja v lepoto "duhovnega otroštva", ki vodi v nebeske višave, "kjer bo Bog obrisal vse solze iz naših oči, kjer ne bo več trpljenja ne bolečin ne zdihovanja ne joka, ker prve reči so minule." In Mala Terezika, kakor bi hotela potrditi trpinko, da gre varno nasproti svojemu cilju — Bogu, ako hodi po tej poti duhovnega otroštva, t. j. popolne, ponižne vdanosti v najsvetejšo voljo božjo, se zavzame za njo na resnično čudežni način.

Dne 29. aprila 1923 je proglasil papež Pij XI. v prenapolnjeni nadbaziliki sv. Petra v Rimu karmeličanko iz Lisieux, Terezijo Deteta Jezusa za blaženo. In taisti dan je blažena Terezika, zvesta svoji obljubi: kadar bom v nebesih, bom trosila rože (milosti) na zemljo." poslala tako rožico ubogi slepi Reziki Neumannovi. — Čujmo, kako sama opisuje ta dogodek:

"Oče je hotel radi mene 29. aprila za kratko odpotovati in se je poslovil od mene, ki sem ležala v postelji: "Rezika, jaz torej odhajam." Bdela sem, a slepa, nisem nikogar videla. Čez kake pol ure potem, ko je odšel k Mitterteichu, sem naenkrat odprla oči. Videla sem svoje roke in belo nočno suknjo.. Nemara sanjam, ali kaj? Obrisala sem si oči ter se razgledala. Zopet vidim svoje svetniške podobe po stenah — kolika radost. V tem vstopi v sobico neko dekle. Vprašam: "Kdo si?" In iz njenega odgovora spoznam, da je to moja sestra Cenci. V štirih letih, kar sem bila slepa, je zrastle v krepko dekle, da je nisem poznala. Razburjena pokliče mater, ki jo

jaz vsa iz sebe pozdravim: "Mati, jaz vidim!" — Mati mi noče verjeti: "Rezi, tebi se meša!" V tresoče roke vzame cvetlični lonec in mi ga poda; segala sem po cvetlicah. Poklicali so drugo sestro Otilijo. Novo presenečenje! "Tilika" — kličem — "kako si v tem času zrastle!" Vse so jokale od veselja.

Zvečer se je vrnil oče, drugi dan je prišel zdravnik iz Waldsassena, dr. Seidl. Kakšno začudenje! "Kako se je li to zgodilo?" — In bistroumna mati odgovarja: "Včeraj je bila Terezika proglašena za blaženo, in tako si mislimo, da ji je ona pomagala." —

Rezika je bila rešena teme slepote, ki jo je zastirala štiri leta in en mesec, ostala pa je še nadalje ubogi Lazar s preležano levo nogo, zvito pod desno stegno, kjer so se pravitako stvorile velike rane od ležanja. Istotako je bil hrbet poln krvi in gnoja.

A blažena Terezika svoje častitke ne pozabi. Morda prav zato ne, ker si je Rezika Neumann osvojila v svojem trpljenju njeno pot "duhovnega otroštva".

Bližal se je veliki dan, željno pričakovani od tisočev, da, stotisočev, ki so spoznali na sebi ali na drugih moč priprošnje blažene Terezike pri Bogu, dan njenega svetniškega proglašenja.

Štirinajst dni pred tem, 3. maja 1925, ko so se v Rimu že vršile veličastne priprave, pošilja Terezika nov rožni listek svoji ljubljenci v Konnersreuthu.

Neprestano se gnoječa rana na levi nogi navdaja ubogo mater z utemeljenim strahom, da bo treba nogo odrezati. Rezika čuti z ljubljeno materjo. Nič ne gleda nase, samo na njo, na mater gleda. In prosi iz ljubezni do drage mamice blaženo Tereziko vsaj za nezatno izboljšanje in polajšanje. In trdno zaupajoč na priprošnjo nebeske zaščitnice dene v obvezo tri blagoslovljena rožna peresca, ki so bila dotaknjena groba blažene Male Terezije. — In glejte! Ljubezen do matere in zaupanje v Malo Cvetko je poplačano! Čez nekaj minut bolečine ponehajo, obveza je odstranjena in v začudenje vseh je cela rana zaceljena, prevlečena s fino svežo vrhnjo kožico.

To pa je bil samo rožni listič blažene Male Terezike. Celo rožo ji bo zopet poslala že sveta Terezika.

Rezika je ležala že sedem let kakor ubogi Lazar. Še sesti ni mogla, ker je bilo hrbtišče brez moči, kakor prelomljeno. Gornja polovica telesa se ni mogla držati pokoncu. Tudi leva noga je bila še vedno skrivljena in spodvita pod desno stegno. Poldrugo leto ji je iz glave tekel gnoj skozi oko in uho. Rezika začne opravljati devetdnevno v čast novi svetnici, a brez namena, da bi bila uslišana.

Prišla je znamenita nedelja 17. maja 1925. V nadbaziliki sv. Petra je proglasil papež Pij XI. v navzočnosti kardinalov, nadškofov, škofov — med njimi je bil tudi pisec teh vrst — duhovništva in tisočerih vernikov na slovesni način blaženo Tereziko za svetnico. In veselo so zadoneli in označili zvonovi pri sv. Petru in za njimi vsi zvonovi v Rimu to radostno vest celemu svetu. . .

Gotovo se je tudi Rezika v Konnersreuthu v duhu mudila pri svoji predragi priprošnjici ter se radovala njenega veličastnega zmagoslavja.

Popoldne ob dveh je bila v v farni cerkvi v Konnersreuthu majniška pobožnost. Poslušajmo, kaj pripoveduje župnik Naber:

“Danes je Rezika prvič povedala, da gotovo že tri leta ni zmolila za svoje ozdravljenje niti Očenaša. Starši so ostali doma. Rezika je molila veseli del rožnega venca. Pri drugi skrivnosti je nenadoma ugledala izredno svetlobo, krajše in svetlejšo nego je luč od elektrike in sonca. Prestrašena je vzkriknila, da so prihiteli starši gledat, kaj je. Rezika je prosila, naj pokličejo župnika. Župnik jo je našel srepo zroč v neki predmet, po katerem je iztegovala roke. Obličje ji je žarelo od veselja, kimala je z glavo, nakar se je z nekim svetim spoštovanjem priklonila. Naenkrat se je jela v postelji pretegovati, tako, da je — kakor je pripovedovala njena mati pisatelju teh “Vtisov iz Konnersreutha” — postelj “škripala” ter se v splošno začudenje in zavzetje vseh posadila. Potem je zopet legla, obraz pa ji je še trenutek žarel v sveti blaženosti. Ko je sijajna svetloba izginila, je začela bridko jokati. Ker o naši navzočnosti ni niti slutila, je segla po palici, da bi poklicala svojce. Na župnikovo vprašanje, kaj je, je rekla odločno: “Zdaj že lahko sedem.” — In je sedla. — “Pa tudi hodim lahko.” In resnično, obe nogi sta bili v popolnoma normalni legi. Nato si je oblekla krilo ter vstala. Oprajajoč se na očeta in navzočo častito sestro iz Mellersdorfa je po pol sedmem letu napravila zopet prve korake.

Po odhodu ostalih — kakor si je želela — je župniku pripovedovala, kako se ji je zopet prikazala tista izredna svetloba, kako je zaslišala ljubki glas, ne da bi koga videla: “Rezika, hočeš biti zdrava?” Odgovorila sem: “Meni je vseeno, ali sem zdrava ali bolna, ali živim ali umrjem. Ljubi Bog najboljše ve, kaj je prav.” Glas me je dalje vprašal, ali bi me ne veselilo, ko bi se mi stanje polajšalo in bi mogla zopet sedeti in hoditi. In rekla sem, da imam veselje nad vsem, kar prihaja od Boga. — In tedaj me je ta glas pozval, naj sedem, in da morem hoditi.” — Ko sem sedla, se mi je zdelo, kakor bi mi nekdo pomagal. Razven tega mi je glas rekel, da bom še veliko trpela, da pa se naj nič ne bojim. “Jaz sem ti pomagala do slej, in pomagala ti bom še naprej.” Poučil me je tudi o vdanosti v voljo božjo, o ponižnosti in pomenu trpljenja. In še to je glas pripomnil: “Jaz sem že prej napisala, da se s trpljenjem reši več duš, kakor z najlepšimi pridigami.” — Rezika ni vedela, kdo in kje je to zapisal; bila je prijetno presenečena, ko ji je župnik pokazal te besede v šestem pismu sv. Male Terezije misijonarjem.

Od tega trenutka je bila leva noga normalna, in vse rane od ležanja so izginile s telesa, čeprav je še prejšnji dan krvavi gnoj pobarval novo srajco. Ostala je samo nekaka slabost, tako da se je Rezika opirala pri hoji na palico.

Prišla je obletnica blažene smrti svete Male Terezije — trideseti september 1925. Ta dan sem prisostvoval nepozabnim svečanostim v Lisieux. Rezika, počivajoča na postelji, je molila litanije v čast novi svetnici. Naenkrat — bilo je približno ob pol eni ponoči — je uzrla pri popolni zavesti luč, in ljubeznivi glas ji je naznanil, da more sedaj hoditi brez vsake pomoči; glas ji je tudi napovedal še večje trpljenje ter jo vzpodbujal k zaupanju v Boga. V vsem mora biti poslušna in ubogati spovednika, admirati vedno bolj lastnemu jaz-u, t. j. zatajevati se in ostati vedno otroško preprosta. Ko je svetloba izginila, si je zbrisala oči, vstala in — četrť ure hodila po sobi sama. Po jutranjem zvonjenju je šla brez palice v cerkev zahvalit se Bogu. Drugi obisk je veljal župniku.

Toda njena sreča in radost nista trajali dolgo. Dne sedmega novembra 1925 so jo strašne bolečine zopet položile v posteljo, kjer se je tri dni tako zvijala, da je zvečer trinajstega novembra naglo poklicani primarij dr. Seidl odredil takojšen prevoz v bolnico v Waldsassen, ker je nujna operacija slepiča potrebna, sicer da jutri več ne jamči za njeno življenje. Prestrašeni starši pošljejo po župnika, ki po razgovoru s primarijem nujno sili na čim hitrejši prevoz hčere v bolnico.

Oče gre iskat voz, mati jokaje in vzdihovaje spravlja skupaj perilo, zdravnik naglo odide, da pripravi, kar je potrebno. Medtem pa Rezika vpraša župnika, bi li ne bilo proti volji božji, ako bi poprosila sveto Tereziko, ne zavoljo sebe, temveč radi matere, ki tako bridko ječe in tarna, da bi operacija ne bila potrebna. Z župnikovim privoljenjem položi bolnica ostanek svete Terezike na boleče mesto. Medtem ko so drugi klicali sveto Malo Terezijo na pomoč, je Rezika rekala samo v mislih — drugače radi bolečin in mogla: "Sveta Terezika, meni je vseeno. Ti bi mi sicer mogla pomagati, a meni je vseeno. A ti slišiš, kako mati tarna in jadikuje!" Naenkrat se je dvignila, odprla oči, obraz ji je čudno žarel, stegovala je roke po nekom, ponavljajoč: "Da!" ter sedla. Nato se je nekajkrat doteknila bolnega dela z besedami: "Resnično!" Na župnikovo vprašanje, če ji je morda sveta Terezika pomagala, je odgovorila: "Da!" in naročila mi je, naj grem takoj v cerkev, da se Bogu zahvalim. Mati, dajte mi obleko!" Vse bolečine so hipoma izginile.

Mati jo zadržuje, češ, da je preveč oslABLJENA, da ima še vročino, a zaman. In Konnersreuth je še taisti večer videl Reziko, kako se odpravlja s kakimi desetimi osebami namesto k operaciji v Waldsassen v domačo cerkev, da se zahvali dobnotnemu Bogu. Ob pol dveh ponoči se je bula

predrla in velika množina gnoja je šla iz tvora po naravni poti.

Zjutraj je pristopila Rezika k svetemu obhajilu; potem so se peljali v Waldsassen, kjer je čakal zdravnik vso noč zastonj. Njenega naglega ozdravljenja ni mogel razumeti.

Dr. Hynek je objavil v svojem izbornem spisu krasne besede Th. Geigerja iz Bamberga: "Sam sem izpraševal Reziko o njenem trpljenju ter si je dal opisati. Globoko sem bil ganjen, ne toliko vsled sočutja, marveč zavoljo srce pretresujočega spoznanja, kako je Bog pripravljal to dušo v temni noči zapuščenosti in trpljenja. Docela ločena od vidnega sveta, da jo usposobi za breme darov milosti, da zablodeli najdejo zopet svojo pot k Njemu. Ohromela, v smrdljivih gnojnih ranah, je ležala ta slepa, gluha in nema, ne vedoč niti, kakšen je, kako izgleda ta ali oni človek, dajajoč znamenje z edino, gibanja zmožno roko, da si želi to in ono. Roka očeta ali matere ji je posredovala edino spojitve z vnanjim svetom. Vprašal sem jo: Kako ti je bilo, ko si takole ležala tukaj v temnoči? Se nisi bala? — Nisem sem bala! Saj sem lahko tako lepo na Boga mislila. Le kadar je mati jokala radi mene, mi je bilo hudo. . .

Kako lepo je Bog poplačal tega ponižnega otroka, to pohabljenko, po tolikernih preizkušnjah, zavoljo njene otroške vere, neomahljivega zaupanja in požrtvovalne ljubezni do njega in matere!...

Rusija in njen otrok.

Jan. Oblak.

KOMUNISTIČNI zakon se glasi: V socialistični državi mora izginiti družina, ki temelji na poroki, izginejo naj tudi vse doslej običajne pravice in dolžnosti, med zakonci, starši in otroci; družina se mora umakniti državni organizaciji javne vzgoje otrok. Zato sovjetski zakon ruši vso oblast, ki jo imajo starši nad otroki. Podirati je seveda lažje nego graditi. Lahko je bilo z eno potezo peresa odpraviti vse pravice staršev nad otroci, mnogo težje pa je bilo ustvariti kaj boljšega, za otroke koristnejšega.

Navedli bi lahko strahovite podatke papeške komisije v pomoč gladujočim, ki nazorno kažejo, kako živi ruski otrok. A ne bomo navajali katoliških virov. Zadovoljiti se hočemo z ruskimi podatki, povzetimi iz boljševiškega časopisja.

Leninova žena gospa Krupska piše v časopisu "Pravda" iz leta 1915, št. 65. tole: "Sedem milijonov zapuščenih otrok imamo uradno ugotovljenih, dočim je v naših zavetiščih prostora

samo za osemdeset tisoč. Koliko drugih tava brez cilja po Rusiji?"

Gospa Kalininova, soproga ruskega predsednika, piše v dnevniku "Izvestija" št. 65: "Deset in deset tisoč otrok propada v našem glavnem mestu fizično in moralno. Cele armade proletarskih otrok so obsojene v fizični in moralni propad."

Harkovski dnevnik "Komunist" prinaša sledeči članek: "Mali zapuščeni revčki, oblečeni v cunje, tresoč se od mrzlice, so se zatekli v naša mesta, da ne poginejo od lakote. Prenočujejo pod kotli, v katerih se kuha asfalt, v javnih straniščih, v pločevinastih posodah za odpadke. Odpovsod jih preganjajo, pehajo; vsakdo jih bije. Njih obraze razjeda gnus, njih dlesni krvave. Mnogi izmed njih so tako propadli, da niti ne beračijo več."

Kako je v boljševiškem zavetišču za mladino nastanjenem v nekem bivšem gosposkem poslopju

v saratovski guberniji, se vidi iz naslednjega članka ("Komsomolskaja pravda" 1926 št. 1):

"Otroci hodijo bosí skozi vso zimo. Obleka visi na njih kakor cape. V sobah so natrpani. Na eni postelji jih spi po dvoje, po troje. Otroci opravljajo svojo potrebo v sobi. Higijenska splavalna stranišča so nameščena na hodnikih in niso pokrita s pokrovi. Nad temi se obeša perilo, da se suši. Nesnaga in umazanost je tam grozna. Otroci se nikdar ne kopajo, umivajo se v posodah, iz katerih potem jedo. Tristodvainpetdeset otrok je tam. Dnevov, ob katerih so bili bolni, je bilo v šestih mesecih 3096. Dvanajst odstotkov je bolnih na tuberkulozi, pa niso ločeni od drugih. Zdravnikov ni. Otroci so otožni, potrti in propadli."

To je bila slika fizičnega ali telesnega propadanja otrok, a še veliko hujši je dušni propad. Komunisti vedo, da ni dovolj pridobiti odrasle, da je marveč treba predvsem zvabiti mladino in deco. Izvežbati mlade ljudi in otroke v komunizmu je izvežbati mlade ljudi in otroke v komunizmu je dokaj lažje delo, in hkrati se vzgaja bodoča generacija komunistov. Tako nam je jasna strastna skrb, ki jo sovjeti posvečujejo razvoju mladinske organizacije. Počenši z vstopom v šolo se otrok vzgaja proti Bogu, v sovraštvu do Boga, ali v popolnem brezbožstvu. Iz boljševiških šol mora biti Bog izključen! V spisu, ki smo ga že omenili, se Buharin in Preobražensky vračata večkrat k tej točki:

"Prejšnja šola je bila posvečena božjemu kultu. Otrok se je moral učiti verouka, je moral moliti in cerkev obiskovati. Nov učni načrt izključuje verski pouk v šoli, tudi ko bi ga nazadnjaški starši na zvijačen način skušali zopet v šolo vpeljati. Dovoljevati pouk verskega praznoverja v šolah pomeni podpirati širjenje verskih predsodkov med ljudstvom. Nele, da otrok ne sme v šoli ničesar slišati o Bogu, tudi staršem je treba onemogočiti, da bi pohabljali otrokom miselnost z verskim praznoverjem."

Zato so sovjeti poskrbeli za vzgojne zavode, otroške vrtce, oskrbnišnice, kamor smejo delavci dati svoje otroke, kadar gredo na delo, in kjer morejo biti otroci predvsem vzgojeni, seveda začasno ali trajno ločeni od staršev. Poglejmo posledice te "oficijelne komunistične vzgoje".

Sodrug Berezner, zaveden komunist, se sam pritožuje nad temi zavetišči. V "Izvestjah" (25. decembra 1924) piše o zapuščenih otrokih v Moskvi:

"Petdeset odstotkov teh otrok, komaj štirinajstletnih, ima vsakovrstne nalezljive bolezni; sifilis, zastrupljenje, alkoholizem vladajo med nji-

mi. V Krylenkovem sirotišču otroci kadijo, se zmerjajo, psujejo, pretepajo. Do svojih predstojnikov, do nadzorstva nimajo niti najmanjšega spoštovanja, učiteljev ne ubogajo. Prostori so umazani, zlasti kopalnica, ki vobče ni več uporabljiva; nihče ne dela in delati noče. Veliko število otrok je udanih kokainu."

Ob takih razmerah se ne smemo čuditi, da otroci mislijo neprestano na pobeg iz tega pekla. Iz Krylenkovega zavoda, kjer je bilo prvotno dvestoosemdeset in sedem gojencev, jih je tekóm enega leta pobegnilo dvestosedemdeset. In kaj se zgodi s temi otroci? Iz njihovih vrst se rekrutirajo one množice mladih zločincev, ki so strah Rusije. Po uradnem štetju se potepa petdeset tisoč zločinskih otrok po moskovskih ulicah. Narodni komisariat pravosodja piše v okrožnici št. 36 tole:

"Ugotavljamo ogromen porast zločinov otrok. Roparstvo zavzema pri deci velikí obseg. Ako leta 1923 s sto, naraste to razmerje do stosedemdesetpet v letu 1924, do dvestosedemnajst v letu 1925 in do dvestoosemdesettri v početku leta 1926. Zločinstvo otrok v delavskih krajih se je pomnožilo v dveh letih za štiri sto odstotkov."

Dr. Hagemann navaja v "Deutsche Juristenzeitung" 1923, zvezek 13-14, da so samo v Moskvi zakrivali mali otroci leta 1922 štiri tisoč šeststosest zločinov. Od teh je bilo deset slučajev umora, sedemintrideset slučajev ropá, dvaindvajset slučajev ranjenj, več kot en tisoč tatvin, da ne omenjamo slučajev prostitucije in posilstva." Sam komisar notranjih zadev Bjeloborodov je bil v časopisu "Pravda" prisiljen konstatirati: "Največ kaznivih zločinov so storili mladi ljudje, mladeniči v starosti od sedemnajst do dvajsetpet let. To pa je mladina, ki je zrastle in bila vzgojena za časa revolucije — to je silno nevarno."

V šoli se morajo — po predpisih III. internacionale — vsi predmeti podajati v zmislu Marksovih nauk in z ozirom na komunistično in protiversko propagando. Učitelji, ki hočejo še naprej hoditi v cerkev, so izključeni iz šol. Tako se je odredilo z najvišjega mesta. Verski pouk se zdi sovjetom pogubonosen, ker ga za otroke pod osmi mi leti naravnost prepovedujejo. Uradni list komisarijata za pravosodje piše, da je sodnik iljenskoga okraja (Ural) vprašal, da-li smejo duhovniki poučevati šolsko mladino izven ur rednega šolskega pouka in na izrecno željo staršev. Komisarijat je odgovoril, da se verski pouk otrok pod nobenimi pogoji ne dovoljuje, ne v šoli ne v cerkvah.

Boljševiška odgoja se mora razširiti tudi izven mej Rusije. Za svoje namene hočejo pridobiti mlade ljudi in otroke po vsem svetu. Tako je nastal "Konsomol" in gibanje "mladih pionirjev", to je najučinkovitejše orodje sovjetov, ki se ga poslužujejo v boju proti Bogu. Mladinska internacionala je bila ustanovljena 21. novembra 1921 in šteje že več kot en in četrt milijona članov. Rusija ima pretežno večino, namreč devetsto tisoč, na Nemčijo odpade približno stoenaideset tisoč članov, na Francijo enajst tisoč, na Italijo osem tisoč, na Češkoslovaško trinajst tisoč i. t. d.

In kaj hoče? Pomagati propagandi "Kominterni", prevzeti vodstvo gibanja mladih delavcev, organizirati v vsaki tovarni in v vsaki šoli celice mladostnikov, organizirati protivojno propagando, a ne mirovno, gre jim le za oslabitev "buržoazije" proti proletarski revoluciji.

Njeni člani so tudi otroci; za nje je bila osnovana posebna organizacija mladih pionirjev. "Pionir je mlajši brat mladih komunistov — ostane vedno zvest dediščini Leninovi", — to je zakon mladih pionirjev. Poglavitni namen tega gibanja je, da se otrokom čimprej vcepi razredno sovraštvo. Komunisti mislijo, da bodo to dosegli, če zavajajo otroke v politične boje, ne da bi se brigali za to, kakšni fizični in moralni nevarnosti jih izpostavljajo.

Zinovjev cinično priznava: "Komunističnega gibanja med otroki ne smemo presojati s stališča čustvenosti. Dejstvo, da so se otroci udeležili boja z orožjem v roki, nam mora biti v pouk in

zgod. Ta nova pokolenja delavcev ne bodo več poznala čustvenosti naših sovrstnikov; take izkušnje bodo ustvarile iz njih prave bojevnike." Te mladinske organizacije so najboljše orodje, ki se ga boljševiki poslužujejo za svojo protiversko propagando. V Rusiji prireja "Komsomol" največ sprevodov, maškarad in gledaliških predstav, ki služijo za to, da se zasmehuje Bog in vera.

V šolah so bile vpeljane takoimenovane "protiverske sobote". Vsi dijaki so se morali udeležiti sprevodov, v katerih so se smešili procesije in božje službe, in ki jih je organizirala komunistična mladina. Ob praznikih, na božič, na velikonoč prirejajo po vsej Rusiji manifestacije, katerim se pridružijo bogokletne, Boga sramoteče procesije, sežiganje svetih podob itd. Na zapadu se propaganda med mladino ne izvaja tako strastno, a zavoljo tega ni nič manj žilava. V Angliji je bilo treba zapreti komunistične "nedeljske šole", ki seveda niso imele nič skupnega s krščanskimi nedeljskimi šolami razven istega dneva; to pa zato, ker je lažje najti in zbirati otroke v nedeljno nego navadne dni. Podajamo kratek odstavek iz "katekizma", ki so ga rabili pri pouku.

"Ti moraš oznanjati povsod državljansko vojsko. Ti ne smeš biti domoljub, patriot, kajti domoljub je mednarodni malopridež." "Ti moraš oznanjati revolucijo, kajti revolucija pomeni prevrat sedanjega stanja in prevrat kapitalizma."

Marksistične šole na Škotskem so si izbrale geslo, katerega prvi del se glasi: "Preženite Boga iz nebes!"

Črtica.

J. C. Smoley.

"**K**AM pa s tem jerbasom, Rogarica, tako zgodaj?"

"Res je zgodaj, — pa kaj hočem, čaka me zopet obilo dela kakor pri kakem konjederacu. Še naspati se nimam časa. K Repniku nesem nekaj jajc in skute. Potrebujem par krajcjev pa nekaj soli. Kam pa vi?"

"Jaz pa nesem domu za kuhinjo nekaj sirupa, soli in kaše. Glej, glej, saj sve si celo malo v sorodstvu. Tudi najina jerbasa sta skoro popolnoma enaka."

Bila sta težka, niste povedali v resnici, kaj nosite. Čuda, da ste ju priletni ženi odložile na cesto. In ker so se jeziki že odvezali, začeli so se gibati kakor motocikli.

Najprej ste tožile o slabih časih, potem pa

prerokovale vreme. Nato ste pričele hehljati svojo možo, od teh prešle na otroke. Povedale si, kaj kateri otrok rad je, kateri najbolj vpije in se dere, kateri je posebno moder in pameten, — ta pogovor je trajal najdalje. Nato ste obrnile govor, kako zdravite otroške bolezni. In ker vzbujajo karmelice, konopnica, slez in hren spomine na vrt, ste si žene še povedale, kaj ima vsaka vsejanega in nasajenega na vrtu, in zakaj.

Ravno je Kožarica pripovedovala, koliko je imela to leto kumene, ko se je oglasil nekdo: "Prosimo, teta, postavite ta jerbas s ceste, da mi ne bo treba stopati doli." Kožarica se je obrnila. Na kolesu se je bližal mlad fant, ves znojen. Hitro je prestavila jerbas in se umaknila na drugo stran. "Hej, fantalin, poslušaj, tu se niti voziti

ne smeš. Tam ob strani je prostora dovolj."

"Naj ga bo, ne maram si tam po jarkih, ki jih je dež razril, pobijati zobe." Potem je pa posmehljivo dodal: "Tam se lahko vedve vozite s samokolnico, ker si zob izbiti ne morete, tudi se ni bati, da bi si jezik pregrizle."

"Glej ga, glej ga, surovino," se je postavila Rogarica z rokami podprtimi v bok. "Tako-le se zahvaljuje za to, da sve se mu umaknile in mu napravile špalir." In ker se jima je tako ponudila prilika, da ste grajale obnašanje moderne mladine, ste si ženi še povedali, kako prijazni, uljudni, postrežljivi so bili fantje, ko ste bile še one dve mlade, kako so spoštovali stare ljudi. In danes? Sami razposajenci, poredneži, napihnje-ni prevzetneži. V času ene ure je par zgovornih jezikov reformoval vso Dolino. Škoda je le bila, da ljudje niso slišali. Končno: Sedaj pa z Bogom! Bo treba zopet na težko delo."

"Seveda, seveda — pa se oglasite, mati, še vi kedaj pri nas. Z vami se vedno lahko in rada pogovorim, niste nobena hinavka, prava gorenjska žena. Pa je človeku takoj lažje pri srcu."

"Ljuba duša, za me je to še v nedeljo težko. Vedno delo in delo, potem pa še te sitnosti z otročadjo," je odvrnila Kožarica.

Že ste hotele iti vsaka svojo pot, pa ste se zopet ustavile, da ste si povedale še nekaj važnih stvari.

Rogarica je zavila v sotesko pod klancem. Glavo je imela nabito z vsakovrstno tvarino za premišljevanje. Zamišljena je bila in tako zapostavljena, da ni niti zapazila, da se ji bliža nasproti starši mož z garami. V tem "drc!" — "Glejte vi, ženska, vendar na cesto."

"Zakaj pa ne gledate vi, — kaj? Se zaleti v moj jerbas s svojimi garami kakor dak divjak."

"Molčite! Jaz sem šel prav. Vi ste pa naenkrat v svoji zamišljenosti stopila na drugo stran, s sklonjeno glavo, kakor bi bilo telo brez duše. Je pač že star pregovor: "Kamor ne more hu. . ." —

"Tam postavi takega oslatega dedca," mu je prestrigla Rogarica besedo kakor s škarjami.

"I, kdo se bo z vami prepiral? Če imate kaj

posebno težkega na srcu, pa povejte onemu strašilu tam-le v koruzi." Nato je mož vlekkel svoje gare naprej in se ni brigal več za besede, ki so drle kakor ploah iz Rogaričinih ust.

"To so ljudje, — še divjaki niso taki," je končno zdihnila. "Sedaj moram pa še pogledati, če ni katero jajce vbilo." Odgrnila je prt. Pa jo je zabodlo v srce, da bi bila kmalu klesla na tla.

Dno jerbasa je bilo polito s temno-sivo tvarino. "Ta-a-a-ko? Sedaj sem jo pa res staknila! Jaz nesrečnica sem popadla napačni jerbas!" Prej se je jezila in zmerjala ves svet, sedaj se je jezila nad seboj. Tolkla se v glavo, prelivala solze. . . Uvidela je pa hitro, da zdihovanje in jadikovanje ne pomaga nič. Hitrim korakom se je spustila za Kožarico, kateri se sanjalo ni, da sta jerbasa zamenjana. Ni bilo veliko upanja, da jo bo dohitela. Kaj bo morala reva doma pretrpeti, ko bo pred možem odgrnila koš. Saj ve, kak pustež in sitnež je njen mož. Toda kaj pomaga — le hitro, hitro naprej, da ne bo še hujše! Sreča, da je izteklo samo malo sirupa.

In pri Kožarjevih se je začel polom, Kožar kakor hitro je ona prestopila prag, si nikakor ni dal dopovedati, da zamude ni kriva klepetavost. Ni mogoče opisati zmernjanja in kričanja, ko je odgrnila jerbas. "Tako, sedaj boš kuhala cmoke iz skute, z jajci boš pa polila in zabelila kašo. Res, ti si prava gospodinja."

Krik je utihnil, ko je vsa znojna prišla Rogarica. . . Mož se je končno smejal.

Ko je Kožarica spremljala prijateljico, se je nasmejala: "Vidite, nikoli nimate časa za obisk, pa ste že danes prišli."

"Res je to — pri vas je že vsega konec. Ali, mene, ubogo žensko, še vse čaka! . . . Moj mož je hujši ko vaš. Vidite, da nisem lagala, ko sem rekla, kaj moramo me ženske vse skusiti in prenesti. In to zameno je zakrivil samo ta napihnjen fant. Nikdo drugi, ker sem se med pogovorom umaknila kolesu in stopila k drugemu košu. In zaradi takega ničvrednega fantalina moramo trpeti me ženske!"

"To je mladina dandanes!"

"No, kaj hočemo?"

Roža Marija.

F. Vodnik.

Na skali roža raste,
roža Marija, rajska Mati,
roža sedmerih žalosti.

Roža Marija, glej zemljico našo,
žalostna pota so romarska,
tihe so pesmi, ki prosijo.

Materam našim so križali sine,
materam našim so srca prebodli
z meči sedmerimi.

Roža Marija, rajska Mati,
pomagaj nam v milosti svoji,
roža sedmerih žalosti.

Roža Marija solzo potočila,
roža Marija za našo srečo,
roža sedmerih radosti.

Z grička Asizij.

Že večkrat so nas opozorili, zakaj se več ne oglašamo v mesečniku Ave Maria. Najboljši in najkrajši izgovor bo menda "depresija".

Ker je pa to izzivanje depresije malo ponehalo, upamo, da bo urednik A. M. zopet našel kotichek za nas v Ave Maria. Gradiva nam ne bo zmanjkalo, ker na farmi je zmiraj kaj novega, če družega ni, je pa ta ali ona prošnja.

Koncem februarja smo mislile, da bo kmalu Božič, tako neusmiljeno je brilo preko našega grička. Sv. Matiju ni bilo treba delati ledu, bilo ga je dovolj.

Danes pričetkom marca pa je vse drugače. Toplo solnce je pometlo, kar je še bilo belega, in kmalu bo narava z zelenjem pripravila pot velikonočnim praznikom. Naše gojenke se kaj marljivi

vo pripravljajo za Velikonoč. Uprizorile bodo ganljivo igrice v čast Mali Cvetki. Prizorišče je Afrika. Zatorej bodo naše igralke zamorke. Sveta Terezika dela čudeže po celem svetu. Le žal, da naš samostan še ni nič zrastel, zato nam mora tudi še vedno služiti majhna siromašna dvorana, a za ta igrokaz sodi, ker so zamorčki tudi ubožci.

Naši zidarji bodo šli kmalu na delo. Mnogo cenjenih čitateljev še ne ve, da delamo kapelice za postaje križevega pota.

Upamo, da smo se zahvalile vsem našim darovalcem le neki Neimenovani, za katero ne vemo naslova, naj bo tempotom izrečena srčna hvala in Bog plačaj. Poslala \$2.00.

Vzorni ženi in materi v spomin.

P. Hugo:

Dne 5. dec. kot smo že poročali, je v Forest City, Pa. umrla vzorna žena in mati, Mrs. Marjeta Svete. Med tem smo prejeli nekaj več podatkov o njenem življenju in smrti, ki jih hočemo poviti v šček in ga položiti na njen sveži grob. Naj bo v spodbudo ostalim slovenskim ženam in materam.

Marjeta Svete, roj. Hribar je zagledala luč sveta 10. jun. 1866. v Doleh pri Borovnici. Dozorela za možitev, je podala roko Janezu Svete iz Sabočevga. Prvi otrok s katerim je Bog blagoslovil srečni zakon, Janezek, je bil rojen v starem kraju. A je umrl še preden je nastopil samostojno pot po tej solzni dolini. Imel je komaj devet mesecev.

V tisti dobi, od l. 1893 dalje, so se začeli Slovenci v trumah seliti v Ameriko. Tudi Janeza Svete je objelo hrepenenje po tej obljubljeni deželi, o kateri

se je takrat toliko upapolnega pripovedovalo. Kot večina naših izseljencev, se je tudi on mislil, za par let pojdem, da si kaj prislužim, potem se pa vrnem. Zato je ženo doma pustil. Nameril se je med premogarje v Forest City, Pa. kjer je bila že precej močna slovenska naselbina.

Ker so tiste čase sorazmerno dobro delali in služili, se je odločil, da hoče ostati v Ameriki in se ustanoviti v Forest City. Že čez eno leto je ženi "poslal karto," kot so tiste čase rekli, da pride za njim. Ona je na eni strani, težko dala slovo domovini, a na drugi strani se je zavedala, da mora pač žena za možem. Da ji je bilo prva leta dolgčas in jo je večkrat morilo domotožje, je naravno. Kot verna in pobožna žena je zlesti pogrešala cerkve, domače cerkve, po kateri se razlega slovenska božja bese-

da in doni slovenska pesem.

V Forest City takrat še ni bilo slovenske župnije. Slovenci so zahajali v irsko cerkev. Šele deset let pozneje so se osamosvojili in si pozidali sedanjo lepo cerkev sv. Jožefa. Tedaj bi ji bil Forest City postal res domač, da ni prišla že nadnjo druga, težka poskušnja. Obolela je in morala pretrgoma dolga leta prebiti v postelji. Najhujše ji je bilo v tej dolgi bolezni, ker ni mogla v cerkev. Kadar se ji je stanje za nekaj časa zboljšalo, je redno vsaki dan hodila k sv. maši in tudi k sv. obhajilu. V bolezni pa so bili tamkajšnji gospodje tako prijazni, da so jo hodili večkrat na dom obhajati. Tisti dnevi so bili zanjo vsi srečni in blaženi. A dolgo trajno trpljenje je ni strlo, ampak le še bolj poduhovilo. Neka v križih preizkušena vera in vesela potrpežljivost ji je sijala iz obraza. Tudi svojih

materinskih dolžnosti ni zane-marjala. Hčerki Mary in Ivan-ko, ki jih je za Janezkom še tu dobila, je z besedo in zgle-dom lepo krščansko vzgojila in si postavila v njihovih srcih traj-ni spomenik.

Ko je naša Ave Maria pred 25 leti prvič nastopila svojo pot po slovenski Ameriki in se prišla predstaviti tudi v Forest City, jo je rajna Mrs. Svete z velikim veseljem pozdravila. Dasi že bolna, je sprejela nje-no zastopništvo in jo sama in po drugih vneto širila. Ko je pa uvidela, da ne more več toliko storiti zanjo kot bi rada, je naprosila svojo enako vnete prijateljice, da so prevzele ta apostolat. Vsegdar ji je bila Ave Maria dobrodošla in težko je še kdo drugi vsako številko tako temeljito prebral kot ona.

Poleg lastne bolezni jo je za-dela še druga nesreča. Dne 23. ap. 1910 je postala vdova. Te-ga dne ji je dragega moža, očeta, reditelja v par dneh pobra-la pljučnica. To je bil zanjo in za družino težek udarec. Ko bi bila sama zdrava in močna, bi se že vse nekako prebrlo. A sama bolna, da je morala biti hčerka Mary vedno ob njeni strani in voditi gospodinjstvo kaj naj počne! Dobro, da je vsaj druga hčerka Ivanka skušala po najboljših močeh nadomestiti očeta reditelja. Le moč-na vera in neomajno zaupanje v Boga ter božjega rednika sv. Jožefa, jo je vzdržala, da je tudi to krizo krščansko presta-la.

Na večer njenega življenja pa se je zopet zjasnilo. Hčerka Mary je pozabila nase in se popolnoma zanjo žrtvovala. Z vso ljubeznijo ji je stregla. Ivanka pa se je omožila. Ker je dobila dobrega moža, v osebi Mr. Joseph Jevnika, brata tam-kajšnjega g. župnika Rev. Jev-

nika, so v lepi slogi vsi skupaj živeli na prijaznem domu. Čas-nih skrbi je bila rešena. Potem je prišlo pa še novo življenje v njeno tiho, prijazno bolniško sobico. Najprej Marjetica, za njo pa še Jožek.

Tu na sliki vidite vse tri. Nje-ne materine ljubezni je bilo več kot za tri lastne otroke, ki jih je Bog dal. Preostali ka-pital materinske ljubezni je prenesla na svoja vnučka

Marjetico in Jožka. Z vso ma-terinsko ljubeznijo ju je nego-vala in onadva sta se je okle-pala kot svoje mamice. Saj ji-ma je vedela toliko lepega po-vedati, ker je toliko prebrala. Nedvomno je bila ona zanju najboljša učiteljica življenja. Toliko jima za življenje ne bo dala nobena druga šola. Pri-čujoča slika vam predstavlja to univerzo življenja.

V vedni družbi teh dveh živ-žavov se je še onta pomladila ter se po dolgih letih zopet spravila na noge, tako, da je

mogla hoditi v cerkev k sv. ma-ši in sv. obhajilu. Zadnje leto pa jo je zopet položilo na po-steljo, iz katere se ni več dvigni-la. Z vso silo jo je bolezen zgra-bila sredi novembra. Veliko je trpela. A trpela je udano. Po dolgih nočeh brez spanja, v sil-ni žeji, ker je vse gorelo v njej, je ob jutranjem svitu vzdihnila: Hvala Ti Jezus za strašno noč, ki sem jo prestala! Da je mogla vse voljno prenašati, je večkrat zaželela sv. obhajila. Iz njega je dobivala novo moč. Ko so ji ga zadnjič prinesli se ji je od iz-stradanja, ker ni mogla ničesar več užiti in od bolečin, že malo bledlo. A iz srca in ust so se ji še vedno izvijali vzdih: "O Je-zus ali si prišel k meni!" Na večer 5. dec. pa ji je srce zasta-lo, brez pravega smrtnega bo-ja, kot bi se zgubila v mirno spanje.

Ves čas, ko je ležala na mrt-vaškem odru je prihajalo veliko ljudstva, jo kropit in pomoliti za njen dušni pokoj. Čeprav se je kot kaka redovnica le doma in domače družbe držala, jo je radi njene pristne skromne in prikupljive pobožnosti vse spo-štovalo. To je pričal tudi njen veličastni pogreb tisti dan po Brezmadežni. Poleg domačega gospoda so se udeležili žalnih slovesnosti še trije drugi duho-vniki. Žal, da radi razdalje in neprimernega časa nista mogla biti navzoča njena sorodnika, Rev. Augustin Svete, O.F.M. in Rel. Fr. Andrej Svete, O.F.M. ki bo v doglednem času zapel novo sv. mašo. Kajti bila je vsa srečna, da sta dva njena sorod-nika v Gospodovi službi. Tako jo je smrt zopet združila z mo-žem, na zemlji, ker poleg njega počiva, in trdno upamo, da tudi v nebesih. Truplo mirno naj po-čiva, duša pa naj raj uživa. Nam pa ljubi Bog daj še mno-go takih vzornih žena in mater!

F. Fidel Jagodic, O. F. M.

P. Hugo:

Osmič se je te dni oglasila smrt v našem tukajšnjem komisarjatu v 26. letih njegovega obstoja. Topot si je izbrala za svojo žrtev Fr. Fidela Jagodic, hišnika pri sv. Janezu Vian. v Detroitu. Kar hitro ga je položila na svoj oder. Dopoldne 23. febr. je ljudem, ki so prihajali po opravkih v župnišče, še vrata odpiral. Proti večeru mu je že smrt odprla vrata večnosti. Ko je pred 5. zv. po navadi odpravil svoje redovne bratovske molitve, je mislil pripraviti tamkajšnjima gospodoma, P. Benignu in P. Augustinu, večerjo. Kar mu pride slabo. Čutil je, da mu srce zastaja. Zaželel je sv. zakramentov. Komaj je bil z vsem lepo previden, je izdihnil.

Bernard, s samostanskim imenom Fidel, Jagodic, je bil rojen 18. maja 1865. na Šenturški gori nad Kamnikom. Ta hribovska župnija je imela do predvojnega časa rekord, da nima v svojih mejah nobenega liberalca in nobenega socialista in nobene gostilne. Vse je bilo še Bogu in cerkvi udano. V takem, telesno in dušno svezem ozračju je zrasel naš Bernard. Ker mu frančiškani niso bili neznani, saj so iz Kamnika večkrat prihajali na Šenturško goro in Šenturčani v Kamnik, je pri njih potrkal za sprejem v red za brata. Vstopil je 6. nov. 1897.

V samostanu je opravljal različne službe bratov, dokler ga ni barski nadškof in primas Srbije, Msg. S. Milinovič, izvabil k sebi v Črno goro. Sam fran-

čiškan, je hotel imeti frančiškanskega brata za kuharja in hišnika. Črna gora mu je vtisnila svoj pečat, ki se mu je bolj ali manj celo življenje poznal. Že po naravi tih, miren, samoto ljubeč, se je tam, dolga leta sam, še bolj zresnil. Tudi jeklenosti tamkajšnjih skalnatih sinov se je navzel. Kar so mu predstojniki ukazali, to je bilo pribito, če je bilo komu drugemu prav ali ne. Verno in zvesto je služil svojemu vzvišenemu, a skromnemu in ponižnemu gospodu do njegove smrti. Potem se je vrnil v domačo provincijo, dokler ni prišel klic iz Amerike. Sem je došel 10. maja 1913. Tu je enako zvesto in varčno vršil svojo kuharsko službo po raznih naših bivših in sedanjih postojankah: slovenski in hrvatski v New Yorku, slovenski v Betlehem, Pa. hrvatski v Chicagi, ter slovenskih v Lemontu in Detroitu.

Z ljudmi je bil kratek in odrezan. A usmev je osladil njegove svetopisemske odgovore: Da, da! Ne, ne! Toliko rajše pa se je razgovarjal z Bogom in Marijo. Bil je mož molitve in premišljevanja. Z rožnim vencem sta bila posebna prijatelja. Neštetokrat ga je gledel, najrajši v cerkvi kje v kakem kotu. Če so ga še po 9. večerni uri kaj potrebovali, so takoj vedeli, kje ga imajo iskati, v cerkvi z rožnim vencem v rokah. Ker je bil tudi izvežban mizar in rezbar samouk, si je izrezljal mrtvaško glavo z napisom: Kar si ti, sem bil jaz in kar sem jaz, to boš ti. Postavil jo je na vidno mesto svoje sobice in ob

njej se je pridno učil modrosti življenja. Zato mu je bila smrt dobra znanka. S črnogorsko hladnokrvnostjo in krščansko udanostjo ji je pogledal v udrte oči. Sam je nasvetoval, kateremu pogrebniku naj izroče njegovo truplo, da je napoti v Lemont.

V ponedeljek 26. febr. so v cerkvi sv. Janeza Vian. v Detroitu zanj opravili žalne obrede. Pet gospodov duhovnikov in cela župnija so se jih udeležili. Nato ga je prevzel iz Chicage poslani Rev. Joseph Čagran, O.F.M., da ga spremi v Lemont na domače pokopališče. V torek 27. febr. ob 9.30 dop. ga je lemontski pogrebnik Mr. Markiewicz preložil z vlaka na svoj voz in ga ob 10. pripeljal pred našo cerkvico. Tu ga je sprejela samostanska družina s chicagškimi in southchicaškimi soprota, vsa naša mala kolonija in slovenske in poljske sestre. Opazili smo še njegovega nečaka Frank Jagodica iz Chicage. Po slovesni sv. maši zadušnici, in drugih pogrebnih obredih, ki jih je opravil voditelj samostanbratov, Rev. J. Ferlin, O.F.M., nam je pogrebnik odprl rakeve, da smo zadnjič pogledali v blede obraz svojega sobrata in nekdanjega družinskega člana. Nato je frančiškansko skromni žalni sprevod zavil proti domačemu pokopališču, ki ga je kot svojo četrto domačo žrtev sprejelo.

Naj mirno počiva med brati! Mi pa in vsi, katerim je kedaj služil, in so ga poznali, spominjajmo se ga v molitvi!

Kadar pokličeš duhovnika k bolniku.

Kolikokrat si v zadregi, kaj bom pripravil, ko bo duhovnik prišel v hišo. Pripeti se mi lahko vsako uro to ali ono. Dasi sem že mnogokdaj slišal o teh pripravah, v nervoznosti kaj lahko pozabim nanje.

To-le ti povem: če še nimaš v hiši bolniške priprave, piši k nam v Lemont, takoj ti vse pošljemo z navodili, kako se dostojno pripravimo za zakrament sv. poslednjega olja. Naslov naš je: Ave Maria, P. O. Box 608, Lemont, Ill.

Darovi.

Dar za Ave Maria:

Mrs. Gregorich 2.50, Antonija Cercek 50c, N. N. \$1, K. Bula \$1.

Za kruh sv. Antona:

J. Meglen \$1, J. Androjna \$5.

Za lučke so poslali:

Mrs. M. Smith 50c, Mrs. M. Tomsha 50c, Mrs. B. Kramer \$2, Mrs. J. Grahek 50c, M. Mraventz 50c, A. Gantar 50c, T. Okoren 50c, A. Lebric 50c.

Člani Apostolata sv. Frančiška so postali:

Mrs. G. Gersick 50c, M. Pangre 50c, A. Plemec \$1, A. Mlakar \$1, L. Zbacnik 50c, A. Lebric 50c.

Dar za studente:

J. Jerin 50c.

Za sv. maše so darovali:

M. Pavlesic \$5, J. Bradach \$1, J. Lekan \$1, Mary Muhich \$2, Mrs. Sluga \$1, Mrs. Gregorich

\$1, Mrs. Habian \$2, Mrs. M. Smith \$1, J. Muhic \$10, B. Sedmak \$1, F. Laurich \$4, M. Sinkovec \$1, Mrs. Roschay \$1, M. Grabrian \$1, J. Kukman \$5, J. Pintar \$2, Mr. in Mrs. Stariha \$1, Mr. J. Laušin \$1, Mrs. Kramar \$1, Mrs. J. Judnich \$1, A. Banks \$3, J. Juricic \$1, J. Strojjan \$2, J. Kastelic \$1, M. Zelle \$5, M. Salay \$3, F. Cvenk \$2.50, M. Duetz \$2, M. Pristan \$1, F. Jerich \$5, R. Urbancic \$1, A. Lebersher \$2, J. Moren \$1, C. Zelle \$2.

V vsako hišo --- Sveto pismo!

Sv. Pismo je knjiga božja! Ni je knjige, ki bi jo smeli primerjati s sv. Pismom. Pa če že moreš katero knjigo imeti doma in jo prebirati, je to gotovo sv. Pismo.

Letos je 1900 let, kar se je godilo vse to, o čemur nam poročajo sv. evangeliji in Dejanja apostolov. Če kedaj, potem naj si v tem svetem letu vsaka hiša oskrbi sv. Pismo, vsaj evangelije in Dejanja apostolov.

V premnogih slovenskih naselbinah ni slovenske cerkve, ni slovenskega duhovnika in rojaki ne slišijo evangelijev leta in leta v slovenskem jeziku. Ta knjiga, ki se imenuje

“NOVI ZAKON, SV. EVANGELIJI IN DEJANJA APOSTOLOV”

vsebuje 541 strani, primerna žepna oblika. Ta knjiga naj bi prišla v vsako slovensko hišo v Ameriko. Zlasti tam, kjer nimajo slovenskih župnij in slovenskega duhovnika.

Stane s poštnino \$1.00

Naroča se na naslov:

Knjigarna Amerikanski Slovenec

1849 West Cermak Rd.

Chicago, Illinois

MODRI JANEZEK.

Kaplan je nekoč vzel šolske otroke v cerkev, da bi videli, kako se krsti. Pri prihodnjem pouku je vprašal otroke: "Ali ste videli, kako sem v krščenca dihnil?" Soglasen je bil odgovor: "Da!" "Ali pa tudi veste, zakaj sem to storil?" Vse molči, le Janezek je dvignil roko. "No Janezek, pa ti povej, zakaj sem v krščenca dihnil?" In moško se Janezek odreže: "Ker je tudi v hlevcu osel dihal v Jezuščka!"

IZGOVOR.

"Fric, tvoja naloga o psu je do besede taka kakor tvojega brata. Kako to?"

Fric: "Oba sva opisala istega psa."

KRONIČNA KONJSKA BOLEZEN.

Za prvega aprila je v Lvovu nek neznanec pošteno potegnili živinozdravnika. Vse se je vršilo po telefonu. "Hello, kdo tam?" — "Živinozdravnik Sczejmanski. Kaj želite?" — "Moj konj se je vzel s prvimi nogami, stoji na zadnjih in prvih ne more več doli spraviti. Ali ste že imeli sličen slučaj v vaši praksi?" — "Vedeti morate", je dejal živinozdravnik, "da ne morem dati nobene sodbe, dokler konja ne vidim. Kje stanujete?" — "Na Karol-Ludovikovi cesti." — "In Vaše ime?" — "Sobieski." — Živinozdravnik je robato zaklel in obesil telefonsko sluhalo. Na Karol-Ludovikovi cesti stoji namreč Sobieskov spomenik, slavnega poljskega kralja. Kralj sedi na konju, ki se je divje vzel kviško.

DELO Z GLAVO.

Kmet se je čudil radi velikega računa, ki mu ga je poslal advokat za zastopstvo v njegovi tožbi. "Kako to, gospod advokat?" Pa je zvedel, da je to za delo z glavo. Kmet je mirno plačal in šel. Čez nekaj dni pripelje po naročilu advokatu par vreč krompirja, katerega je slavno zaračunal. "Kaj, dvajset mark za vožnjo?" vpraša začuden advokat. Kmet pa se je zarežal: "Delo z glavo, gospod advokat! Ali mislite, da so moji voli voz z repom sem privlekli?"

ZAKAJ?

Nekega moža so vprašali, zakaj ga je Bog tako blagoslovil v njegovem življenju. Odgovoril je: "Ker sem najmanjšo dolžnost tako vestno izpolnil, kakor največjo; zato mi je pa Bog dal svoj blagoslov."

Koledar Ave Marije.

Naročniki so vsi prejeli koledarje. Res je. Toda morda imaš prijatelja, ki ni naročen na Ave Marijo. Kaj, ko bi mu povedal, da si naroči koledar. Še ga imamo v zalogi. Podvizaj se: v kratkem času bo pošel. Koledar lahko pošlješ tudi v stari kraj. Četudi je Ave Marija v domovini prepovedana, sporočajo nam vsi tisti, ki smo jim koledar poslali, da so pošiljko v redu prejeli.

Phone Canal 7172-3

PARK VIEW WET WASH LAUNDRY CO.

FRANK GRILL

1727-31 WEST 21st STREET, CHICAGO, ILL.

JOSEPH PERKO

2101 WEST 22nd STREET, CHICAGO, ILL.

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.

Za pohištvo in pogrebe

Tisti, ki ste v Clevelandu in okolici, in ki pridete v Cleveland, se lahko v vašo lastno korist poslužite pohištva iz naše prodajalne. Pir nas je pohištvo kar najbolj zanesljivo in vredno zanj danega denarja.

Glavno prodajalno imamo na

6019 St. Clair Avenue,

podružnica pa je na

15303 WATERLOO RD., CLEVELAND, OHIO

Tudi tisti, ki se obrnejo na nas za pogrebna opravila, dobijo za manjše izdatke boljšo postrežbo.

A. GRDINA & SONS

Za vsa podjetja velja glavni telefon

Henderson 2088